

FERAHFEZA

WIDE EXPANSE

29.11.2025 — 13.09.2026

fez
al

F E R A H F E Z A

Ilık bir yaz akşamı, hafif bir rüzgâr, mehtaba karşı uzunca bir masa, onu çevreleyen tanıdık yüzler. Neşenin, huzurun, kederin, özlemin içten döküldüğü, zamanın dışına taşan saatler. Benimsenen tüm kimliklerden, gündeliğin omuzlardaki yükünden arınmış kendini gökyüzünün sonsuzluğa açılan koynuna hafif bir bırakış.

Sofra, yalnızca yemek yenen bir masa değil; hayatın her anına, her duyguya tanıklık eden bir sahne, bir paylaşım alanıdır. Bir araya gelmenin, konuşmanın, karar almanın, yas tutmanın ve kutlamanın merkezindedir. Barlar, meyhaneler, kahvehaneler, salonlar, odalar... Bu mekânlarda sesleri yankılanan kalabalıkların her biri, hayatın ve yaşamının farklı bir yüzünü yansıtır.

Ferahfeza, insanları bir araya getiren, anıları besleyen ve kültürel bağları güçlendiren sofra kavramı etrafında şekillenir. Sergide yer alan her bir eser, evrensel yaşam coşkusu görsel bir dille ifade ederken, geçmişin izlerini bugünün umutlarıyla iç içe dokur. *Ferahfeza* kelimesi, ferahlık veren, gönül genişleten anlamının ötesine açılarak, bu sergide, neşenin, birlikte sevinip, hüznülenebilmenin, komşu olmanın, hoş sohbetin, flörtün ve paylaşılan tüm anların altında yatan o dilsiz ortaklaşa duygulara, beraber yolculuğa çıkabilmeye davet eder.

Serginin kalbini oluşturan seçki, zamanın geçiciliğine ve hayatın ağırlığına karşı bir başkaldırı gibi dizilen manzaralarda; sevgi dolu insanlar, ışık ve müzikle birlikte, sanki Amaltheia'nın boynuzu *cornucopia*'dan taşmışçasına kurulmuş sofralarla, kutlama yapan figürleri buluşturur. Hayatın ve akan zamanın getirdiklerinden, tüm tanımlardan ve toplumsal ayrımlardan bağımsız, buluşulan bütün mekânlardan geriye *Ferahfeza* sergisinin inceliklerle ördüğü insana dair olan birliktelik duygusu kalır.

W I D E E X P A N S E

On a mild summer evening, a gentle breeze drifts by as familiar faces gather around a long table illuminated by the moonlight. Time flows endlessly, as joy, tranquility, sorrow, and longing are shared in the spirit of sincerity. Freed from the burdens of daily life and assumed identities, there is a peaceful surrender to the infinite embrace of the night sky.

The table is not merely a place to dine; it is a stage that witnesses every moment and feeling—a space for sharing. It lies at the core of gatherings, conversations, decision-making, mourning, and celebration. Bars, taverns, cafés, parlors, and living rooms—all carry echoes of the crowds that reflect various aspects of life and being.

Wide Expanse unfolds around the notion of the table—as a gathering place that brings people together, nourishes memories, and strengthens cultural bonds. Each artwork in the exhibition expresses a universal zest for life through a visual language, weaving traces of the past with hopes for the present. The term *Wide Expanse*, which evokes feelings of spaciousness and spiritual ease, transcends its literal meaning in this exhibition. It invites us into a journey exploring the shared, often unstated emotions that surface when people gather at a table: joy, celebration, mutual happiness and sorrow, mourning, flirting, companionship, neighborliness and heartfelt conversation.

At the heart of the exhibition is a selection of works that represent a joyful rebellion against the passage of time and the burdens of existence. Set in luminous landscapes full of loving people, light, and music, these works invoke feasts that seem to overflow, reminiscent of Amaltheia's horn of plenty—the *cornucopia*. Beyond the flow of time, beyond social definitions and divisions, what endures from every shared meal is the quiet, human sense of togetherness—woven delicately through the spirit of the *Wide Expanse* exhibition.

Merve Şendil (1982)

Aynı Gökyüzü Altında, 2022 *Under the Same Sky*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
130 x 198,5 cm
Sanatçı ve Sanatorium izniyle
Courtesy of the artist and Sanatorium

Merve Şendil'in pratiği, düşler, mitler ve gerçeklik arasındaki geçiş alanlarını keşfetmeye odaklanır. Çalışmalarında şiir ve kısa yazılarla görsel dili bir araya getiren sanatçı, kişisel tarihinden yola çıkarak yaşamın çok katmanlı gerçekleri arasındaki kesişim noktalarını araştırırken izleyiciye sezgisel ipuçları sunar. Yoğun olarak 2x2 cm karelerden oluşan yağlı boya tuvaler, örgü işleri ve fotoğraf kullanımıyla üretimlerini çeşitlendirir. Şendil, eserlerinde pikselleşmiş, parçalı bir estetikle hem dijital hem de uzun soluklu üretim süreçlerine dayalı bir dil kurar.

Sanatçının *Aynı Gökyüzü Altında* adlı çalışması, üç parçalı altın renkli bir çerçevede içinde bulutlu bir gökyüzü manzarasını içerir. Bu manzara, aynı gün farklı yerlerden fakat birbirine doğru çevrilmiş iki objektifle çekilen gökyüzü fotoğraflarının bir araya getirilmesiyle oluşturulmuştur. Pikselleştirilmiş dokusuyla hem dijital hem de metodik bir üretim estetiğini yansıtan çalışma, ortak bir alan olan gökyüzüne işaret eder; herkesin altında bulunduğu paylaşılan bir mekân fikrini görünür kılar.

Merve Şendil's practice explores the threshold between dreams, myths, and reality. Blending poetry and short texts with imagery, she draws from her personal history, giving us subtle and intuitive clues to trace intersections within life's many truths. Her interdisciplinary practice spans oil paintings often composed of 2x2 cm squares to knitted pieces and photography. Through pixelated and fragmented aesthetics, she forges a visual language that relies on digital techniques as well as slow- and labor-intensive processes.

Her work *Under the Same Sky* is a gold-framed triptych depicting a vast cloudy sky. This image was created by combining photographs of the sky taken on the same day from different locations, each captured with a lens turned toward the other. Its pixelated surface embodies a digital and methodical *modus operandi*, pointing to the sky as a shared space—a place that belongs to everyone, uniting those who stand beneath it.

Robbie McIntosh (1977)

Öğle Yemeği Yiyen İnsanlar, 2022 *People Having Lunch*

Alüminyum dibond

Aluminum dibond

100 x 150 cm

Sanatçının izniyle | Courtesy of the artist

Napolî'de yaşayan sanatçı Robbie McIntosh, hayatın içinden sıradan anları yakalayıp gündelik yaşamda saklı hikayeleri ve duyguları estetik bir biçimde belgeler. Fotoğraflarında; ışık, ten ve bakış aracılığıyla insan tecrübesinin geçiciliğine dair bir anlatı kurar. Gözlemi merkezine alan pratiği, görünenin ötesinde onu daimî kılan bir atmosfer yaratır. Yaşamın içindeki hızı yakaladığı anlık görüntüleri fotoğraflarını istisnai kılar. Her gün sahilde karşılaştığı ve denizin, yaşamın ve bir arada olmanın tadını çıkaran figürleri belgelediği fotoğraflarında sıcak ve gerçek bir atmosfer yakalar.

Bir sahil masasının etrafında kurulan *Öğle Yemeği Yiyen İnsanlar* isimli fotoğrafta, dev bir makarna tepsisinin etrafında toplanan insanlar, yaşamın içindeki törensel detayları hatırlatır. Görseldeki yiyecekler ve figürlerin duruşu; sofranın yalnızca beslenmeyle değil, paylaşım ve aidiyetle ilişkisini vurgular. Yaz mevsiminin anbean değişen neşesiyle örülü bu kare, kolektif hafızada yer eden ritüellerin sıcak izlerini taşır. Zamanın donduğu bu an, toplumsal yaşamın yadsınamaz gerçekliğine işaret eder. İnsanların bu karedeki yan yana gelişi, paylaşmanın toplumsal bellekte nasıl bir direnç biçimi olduğunu bizlere hatırlatır.

Based in Naples, artist Robbie McIntosh captures ordinary moments, revealing the stories and emotions hidden in the quotidian. Through light, skin, and gaze, his photographs weave narratives about the transience of human experience. Rooted in observation, his practice creates an atmosphere that preserves what is seen, giving it a sense of permanence. It is the fleeting moments he captures that make his photographs truly distinctive. He captures a warm and natural energy by photographing the public on the beach, those who cheer for the sea, for life, and for the beauty of being together.

In this seaside scene, a group of people gather around a giant tray of pasta, reminding us of the many ceremonial details in life. The food and the posture of the figures suggest that a meal is never solely about nourishment, but more so about sharing and belonging. Bathed in the shifting joy of summer, this image conveys the warmth of rituals etched into social consciousness. The moment frozen in time, which reflects the fundamental need of community. The figures portrayed side by side become a quiet reminder of how the act of sharing endures as a form of resistance within collective memory.

Azade Köker (1949)

Yaz Sabahı, 2012

Summer Morning

Tuval üzerine karışık teknik

Mixed media on canvas

130 x 200 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Eserlerinde varoluş meselesini inceleyen Azade Köker'in resim, yerleştirme, kolaj, heykel ve seramik çalışmaları yanılsama ve gerçeklik üzerine sorular sorar; yaşam döngüsü, yeniden doğuş ve dişil enerjinin üretkenliği gibi temaların arasında dolanır.

Köker, *Yaz Sabahı* isimli eserinde, bütüne bakıldığında huzurlu bir atmosfere işaret ederken detaylarda gizli tekinsiz bir doğa görünümünü sunar. Montaj tekniği ile birleştirilmiş, mekanik bir sürecin ürünü olarak karşımıza çıkan bu kesintili doğa manzarası sanatçının hem bütün ile bağımsız parçalar arasında kurduğu gerilimi, hem de Köker'in kendi terminolojisinde insan aklının müdahalesiyle oluşmuş "İkinci Doğa" kavramını örnekler. Bir yandan doğadaki tüm canlıların bir arada, uyum içerisinde yaşayabileceği pozitif bir gerçekliği resmederken, diğer yandan bir begonvil yaprağı ölçeğinde küçültülmüş figürlerle gizemli bir duygu yaratır.

Examining the notion of existence, Azade Köker's paintings, installations, collages, sculptures, and ceramics pose questions about illusion and reality; they explore themes such as the cycles of life, rebirth, and the creativity of feminine energy.

In *Summer Morning*, Köker indicates a serene atmosphere when viewed as a whole while revealing an eerie image of nature, hidden in the details. This fragmented landscape, created through the technique of montage and seemingly derived from a mechanical process, exemplifies both the tension established by the artist between the whole and independent parts, as well as her concept of "Second Nature," formed by the interference of human reason, to use her own terminology. On the one hand, it depicts a positive, blissful reality where all living beings coexist harmoniously, while on the other hand, it is whimsical, reducing the scale of human figures to the size of bougainvillea leaves.

Özer Toraman (1989)

Hikayeleri Bekleyen Sandalyeler, 2025 Chairs Waiting for Stories

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
130 x 225 cm
Sanatçı ve Pi Artworks izniyle
Courtesy of the artist and Pi Artworks

Berlin ve İstanbul merkezli sanatçı Özer Toraman; cinsiyet, kimlik ve kent yaşamı temalarını odağına alan resimleriyle tanınır. Kendi çektiği fotoğraflardan yola çıkarak kurguladığı kompozisyonlarında; hayal gücü, hafıza ve duygu dünyası arasında bir geçiş yaratır. Pastel tonlardaki renk paleti ile izleyiciyi düş ve gerçek arasındaki sınırdan konumlandırır. Toraman'ın pratiği, bireysel varoluşa dair alternatif bir temsil alanı açar.

Sanatçının *Hikayeleri Bekleyen Sandalyeler* isimli eserinde deniz kenarında yan yana dizilmiş altı plastik sandalye görülür. Boş sandalyelerin arkasında uzanan sakin deniz ve açık gökyüzü, ferah ve dingin bir atmosfer sunar. Sandalyelerin altındaki yeşil lekeler, orada bir zamanlar var olmuş insanlara ya da silinmiş anılara işaret eder gibidir. Özer Toraman, basit bir sahne aracılığıyla izleyiciyi hem bilindik hem de hayali bir zaman ve mekânda dolaşmaya davet eder.

Based in Berlin and İstanbul, Özer Toraman is known for producing paintings that concentrate on themes of gender, identity, and urban life. Drawing from his own photographs, his compositions create a space between imagination, memory and the inner world. His use of soft, pastel tones positions the viewer on the threshold between dream and reality, while his practice as a whole offers an alternative method by which to represent personal existence.

In *Chairs Waiting for Stories*, the artist depicts six plastic chairs lined up along a table on the seashore. Behind them, the calm sea and open sky make up a peaceful atmosphere. Subtle green patches under the chairs gestures toward traces of the people who once occupied them, or perhaps memories that have since faded. Through this seemingly austere scene, Toraman invites the viewer to wander between the familiar and the imagined, in a space where time feels present but elusive.

Şahin Paksoy (1952)

İskele, 2005

Dock

Tuval üzerine yağlıboya

Oil on canvas

110 x 130 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Minyatür, ikon ve halı desenleri gibi kültürel öğeleri çağdaş bir bakışla yorumlayan Şahin Paksoy, figüratif anlatımıyla dikkat çeker. Eserlerinde, gündelik hayatta karşılaştığı insanları merkezine alır; Anadolu insanının yaşam biçimlerini ve kültürel değerlerini mizahi ve öyküsel bir yaklaşımla işler. Resimlerinin yanı sıra, bu figürlerden yola çıkarak küçük boyutlu heykeller de üretir. Sanatçı, gelenekle günümüz arasında köprü kuran üretimiyle, kendine özgü bir görsel anlatı kurar.

Sanatçının *İskele* isimli eserinde, deniz kenarında bir araya gelmiş bir grup insan, sohbet ve yakınlık içinde vakit geçirirken görünmektedir. Figürlerin abartılı beden oranları ve surat ifadeleri, sahnenin gerçeküstü ve zamansız bir atmosfer kazanmasını sağlar. İzleyiciyi deniz kenarındaki bu samimi sohbetin ve topluluğun bir parçasıymış gibi hissettiren figürlerin bakışları ve duruşları da resimle yakınlık kurmamıza neden olur.

Şahin Paksoy reinterprets cultural motifs such as miniature painting, icons, and carpet patterns through a contemporary lens, characterized by his figurative style. His works often depict ordinary people he encounters, exploring ways of living, daily activities and cultural values of Anatolian communities through humorous storytelling. Alongside his paintings, he creates small-scale sculptures inspired by these very figures. By bridging tradition and modernity, Paksoy has developed a personal visual language.

In Dock, the artist depicts a group of people gathered by the sea, engaging in conversation and companionship. The figures' exaggerated proportions and expressive faces lend their image a surreal and timeless quality. Their gazes and gestures invite viewers into their circle, conjuring the intimacy of seaside conversations and fostering a sense of belonging within the community portrayed.

Nuri İyem (1915–2005)

Sıradan Sevdalar - Aşıklar, 1985

Ordinary Loves - Lovers

Duralit üzerine yağlıboya

Oil on hardboard

38,5 x 34 cm

Erol Tabanca Koleksiyon | Collection

Türkiye’de toplumcu-gerçekçi akımın öncü isimlerinden Nuri İyem sanat hayatı boyunca portreden peyzaja, ölü doğa resminden nüye uzanan bir yelpazede eserler üretmiş; figüratif ve soyut dönemler arası geçişler yaşamıştır. Sanatın akademinin sınırları dışına çıkması gerektiğini savunan İyem, çağdaş ve evrensel bir sanat üretmek için yüzünü yerele ve gerçeklere çevirmiştir.

Sanatçının “Sıradan Sevdalar” serisinden ismini alan tablosu, Anadolu’dan bir kadın ve erkeği yan yana getirerek sade bir sevgi hâlini anlatır. Figürlerin bakışları ve duruşları, aralarındaki bağın hem güçlü hem mesafeli olduğunu hissettirir. Arka plandaki deniz ve toprak tonları ise mekâna dair ipucu verirken kullanılan renk paleti ve sunulduğu mekân izleyicide huzurlu bir atmosfer hissi uyandırır. Sanatçı, günlük hayattaki duyguları yalın ama etkileyici bir şekilde aktarır.

Among the pioneering figures of the social-realist movement in Turkey, Nuri İyem worked across a wide spectrum of disciplines—ranging from portraits and landscapes to still lifes and nudes—oscillating between figurative and abstract styles. Believing art should not be confined to the academy, İyem turned to local life and subjects in pursuit of a contemporary and universal artistic language.

His painting *Ordinary Loves*, from the eponymous series, portrays affection between an Anatolian man and woman. Their posture and gaze suggests a bond that feels at once intimate and distant. This is a typical form of love that is innate to the culture. Behind them, the earthy tones and hints of sea and land anchor the figures in place, while the color palette and composition is pretty tranquil. İyem deftly captures the sentiment of everyday life with clarity and simplicity that resonates profoundly.

Ecem Yüksel (1989)

Anne ve Baba, 2023

Mom and Dad

Çerçeveveli tuval üzerine yağlıboya

Oil on framed canvas

78 x 63 cm

Sanatçı ve KAIROS Galeri izniyle

Courtesy of the artist and KAIROS Gallery

Ecem Yüksel; bireysel ilişkiler, gündelik sahneler ve insan-mekân etkileşimi etrafında şekillenen bir resim dili geliştirir. Pastel tonlar ve net yüzeylerle oluşturduğu kompozisyonlarında figürler, çoğunlukla sessiz bir etkileşim hâlinededir; bakışlar, aralarındaki boşluklar ve mekânsal yerleşim yoluyla duygusal mesafeler görünürlük kazanır. Telefon kamerası ya da analog yöntemlerle çektiği fotoğraflar, sanatçının resimlerinde başlangıç noktası olarak önemli bir rol oynar. Oyun ve spor gibi bir araya geliş biçimleri ile ortak yaşam alanları da Yüksel'in ilgisini çeken temalar arasında yer alır. Resimleri, izleyicide hem tanıdık hem de çözümlenmemiş bir ana tanıklık etme hissi uyandırır.

Anne ve Baba; biri kıyıda, diğeri kayanın ucunda konumlanmış iki figür arasında gerçekleşmek üzere olan bir aktarım anını resmeder. Balığın uzatılması, yalnızca bir nesnenin devri değil; kuşaklar, roller, bakışlar arasında dolaylı bir temasın sahnesidir. Hareket hâlindeki ellerin ortasında beliren bu an, paylaşmanın biçimi kadar, eylemin üzerine de düşünmeye çağırır.

Ecem Yüksel has developed a painterly language shaped around personal relationships, everyday lives, and the interplay between people and space. In her compositions—defined by pastel tones and clean surfaces—figures are often caught in quiet forms of interaction; gazes, distances, and spatial arrangements reveal subtle emotional separations. Photographs taken with a phone camera or through analog methods frequently serve as the starting point for her works. Moments of gathering—whether through play, sport, or shared environments—also stand out as recurring themes. Her paintings evoke a sense of presence in a moment that feels at once familiar and unsettled.

In *Mom and Dad*, Yüksel depicts a scene of exchange between two figures—one positioned on the shore, the other on the edge of a rock. The act of handing over the fish is more than an exchange; it becomes a symbolic narrative connecting generations, roles, and visions. Emerging between two moving hands, it is a moment that invites reflection not only with respect to the form of sharing but also on the act itself.

Mehmet Gülerüz (1938–2024)

Figüratif Kompozisyon, 1986 *Figurative Composition*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
100 x 100 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

1980'li yıllarda Türkiye'de yeni dışavurumcu resim anlayışının öne çıkan isimlerinden biri olan Mehmet Gülerüz, eserlerinde yaşamdan sahneleri figüratif bir anlatımla ve çoğu zaman ironik bir dille ele alır. Yoğun doku ve renk kullanımı, yalnızca görüneni değil, sahnedeki duyguları, ilişkileri ve gerilimleri de izleyiciye hissettiren güçlü bir resim dili yaratır. Gülerüz, insan davranışlarını, toplumsal yapıları ve kente dair gözlemlerini özgün bir anlatım aracılığıyla işler.

Sanatçının *Figüratif Kompozisyon* adlı eserinde kayıkta gerçekleşecek bir buluşma anı, tuvali neredeyse ikiye bölen renklerin kadın ve erkek figürle özdeşleşen farklı duygu durumları içerisinde resmedilir. Bu an, Gülerüz'ün kendine has dili ile gerilimli bir temas arayışına dönüşür. İki figür arasındaki mesafe, bir araya gelmenin arzusu ve narinliği ile örülüdür. Renklerin iç içe geçtiği bu sahne, paylaşımın hem mümkünlüğüne hem belirsizliğine dair bir metafora dönüşür.

Mehmet Gülerüz emerged as a leading figure of neo-expressionist painting in Turkey in the 1980s. His works often depicted scenes from life through a figurative lens infused with irony and expression. Through dense layerings of texture and color, he built an impressive vernacular that conveys not only what is seen, but also the emotions, tensions and correlations underlying the scene. Gülerüz's art reflected on human condition, social structures and urban life articulated in a style uniquely his own.

In *Figurative Composition*, a moment of encounter about to unfold on a boat is rendered through contrasting colors that nearly divide the canvas into two, embodying the distinct emotional states of male and female figures. Through Gülerüz's distinct language, this meeting becomes a search for connection, charged with tension. The distance between the figures bears fragility alongside a yearning to come together. The interplay of colors transforms the scene into a metaphor for the possibilities—and uncertainties—of intimacy and shared experience.

Robbie McIntosh (1977)

Tutto Passa, 2023

Alüminyum dibond

Aluminum dibond

100 x 150 cm

Sanatçının izniyle | Courtesy of the artist

Napoli'de yaşayan sanatçı Robbie McIntosh, hayatın içinden sıradan anları yakalayarak gündelik yaşamda saklı hikâyeleri ve duyguları en doğal hâliyle belgeler. Fotoğraflarında ışık, ten ve bakış aracılığıyla insan tecrübesinin geçiciliğine dair bir anlatı kurar. Gözlemi merkezine alan pratiği, görünenin ötesinde onu daimi kılan bir atmosfer yaratır. Yaşamın içindeki hızı yakaladığı anlık görüntüleri fotoğraflarını istisnai kılar. Her gün sahilde karşılaştığı ve denizin, yaşamın ve bir arada olmanın tadını çıkaran figürleri belgelediği fotoğraflarında sıcak ve gerçek bir atmosfer yakalar.

Sanatçının 2012 yılında başladığı "Plajda" serisine ait bu fotoğrafında, sırt üstü uzanmış, göğsünde "TUTTO PASSA" dövmesiyle güneşlenen adam; fâniliği kabullenen bedeniyle, kalabalığın ortasında kendi varlığına odaklanmış ve anın tadını çıkarmaktadır. Güneşin sıcaklığına kendini bırakmış bu figür hayatın geçiciliğine kendine teslim etmiştir. Hayatı olduğu hâliyle, kalabalıklar içinde ve rahatlıkla kabul etmiş ve huzura kendini bırakmıştır. Artık ikonik bir kareye dönüşen bu fotoğraf, modern hayatın ruhunu başarıyla yansıtır.

Based in Naples, artist Robbie McIntosh captures ordinary moments, revealing stories and emotions hidden in the quotidian. Through light, skin, and gaze, his photographs weave narratives about the transience of human experience. Rooted in observation, his practice creates an atmosphere that preserves what is seen, giving it a sense of permanence. It is the fleeting moments he captures that make his photographs truly distinctive. He captures a warm and natural energy by photographing the public on the beach, those who cheer for the sea, for life, and for the beauty of being together.

In his ongoing On The Beach series, which began in 2012, the man with a "TUTTO PASSA" tattoo on his chest is sunbathing. Completely submitted to life's ephemerality, he seems concentrated on himself and the joy of the moment. Under the blazing sun, he appears to surrender to fleeting time; accepting life as it is, he rests in its gentle embrace. Now an iconic photograph, this image truly captures the modern-day spirit.

Etel Adnan (1925–2021)

Dağlar, 2020 *Mountains*

Arches kâğıdına gravür
Etching on Arches paper
28,4 x 35,4 cm
8/35 Edisyon | Edition
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

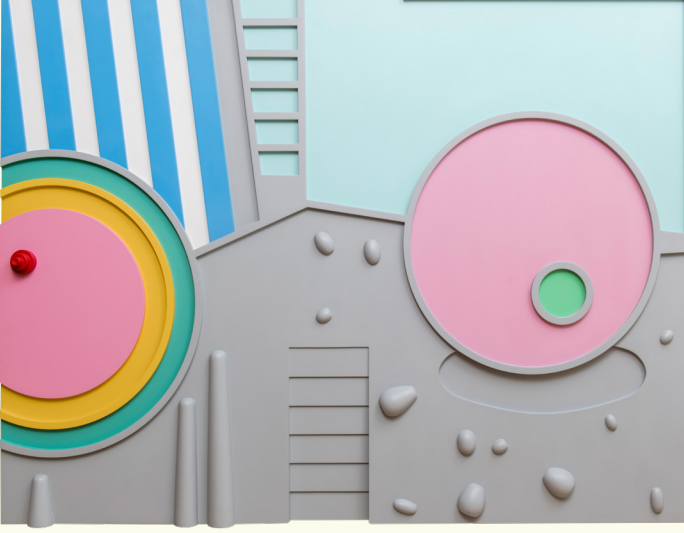
Etel Adnan, Beyrut'ta çok kültürlü bir aileye doğmuş, neslinin önemli ressam ve şairlerindendir. Hayatı boyunca gözlemlediği siyasal ve toplumsal olayları üretimlerine aktarmıştır. Zengin kimliğinin izlerini eserlerinde görmek mümkündür; çevresindeki fiziksel dünyayı olağanüstü bir doğallık ve içtenlikle yorumlar. Adnan'ın mevsimleri, manzaraları, işaretleri, gökyüzündeki hayali gezegenleri, güneşleri, uyduları ve dinamizmi izleyiciye derin bir keşif ve temaşa alanı açar. Kendi deyişiyle, "Şanslıysanız, bir dağ bulursunuz. Dağ, tıpkı Ay ve Güneş gibi bir kabullenmedir". Üzerinde hiçbir etkiniz olmayan hadiseleri olduğu gibi kabul etmenin bir simgesidir. Sürekli dağları resmetmek, "görsel araçlarla çözümlenen akıl sağlığıdır".

Adnan, son dönem eserlerinde hafızasından faydalanır. Manzaraları, mutlak özelliklerine indirgeyerek tasvir eder; adeta canlı kalan bir tecrübenin ardışık görüntüleri gibi. Ufuk ve gökyüzü, cesur renkler ve geometrik şekillerle temsil edilir. Sarı, turuncu veya yeşil daireler ve renk blokları güneşi, denizi veya kumu çağırıştırır. Sanatçının Beyrut'taki çocukluğunun gölgelerine veya Kaliforniya manzaralarına göz kırpar. Eserleri, Adnan'ın "çok boyutlu ve eşzamanlı" olarak tanımladığı görüşü yansıtır ve birçok imgenin tek bir duyuusal deneyimde birleştiği bir buluşma noktası yaratır.

Born in Beirut to a multi-cultural family in 1925, Etel Adnan was a prominent poet and a painter of her generation. She poured the socio-political upheavals that beset her life into writing and painting. Her intimate yet remarkable practice was nourished by cross-cultural experiences and her spiritual engagement with her surroundings. Adnan's interpretation of the physical world was natural; seasons, landscapes, signs and celestial figures such as imagined planets, suns and moons opened up space for profound surveys and discoveries. In her own words, "If you are lucky, you find a mountain. The mountain is the acceptance of things as they are, like the moon, the sun — cosmic events on which we have no bearing. Painting the mountain incessantly was sanity resolved by visual means."

Adnan painted later works from memory, depicting landscapes in total abstraction; like after-images of a still-resonating experience. Horizon and sky are portrayed in geometrical shapes in pristine colors. Floating round shapes rendered in yellow, orange or green and strips of color suggest sun, sea or sand that allude to the shadows of her childhood in Beirut or the sunny landscapes of California. These works reflect Adnan's idea of vision as "multidimensional and simultaneous", a meeting place for many images, melded into one sensorial experience.

Haluk Akakçe (1970-2023)

Deniz Kenarında Güzel Bir Gün, 2013 *A Beautiful Day by the Seaside*

Ahşap üzerine karışık teknik
Mixed media on wood
160 x 240 x 15 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Haluk Akakçe'nin eserleri video enstalasyonlarından duvar resimlerine, panel ve kâğıt üzerine akrilik dizilere yayılan bir çeşitlilik gösterir. Akakçe, eserlerinde sonsuz zaman ve mekân fikrinden yola çıkarak üç boyutlu devinim fikrini irdeler. Mimarlık eğitiminin de etkisiyle mekân algısını yoğun bir şekilde hissettiren işlerinde izleyicinin algı kalıplarıyla oynar. Popüler kültür imgelerini, canlı figür ve öğelerle beraber renkli formları kullanan sanatçının eserleri çok boyutlu ve çok perspektifli, karmaşık bir gerçekliğe işaret eden mimari modelleri andırır.

Deniz Kenarında Güzel Bir Gün, pastel renklerle kurgulanmış dairesel ve çizgisel formların iç içe geçtiği bir sahil sahnesini tasvir eder; yumuşak geçişler ve hareketsiz formlar arasında var olan enerji, mutlu bir günün ve pozitif enerjinin dinamizmini içinde taşır. Açık mavi yüzey denizi, gri alan ise sahil kenarında durağan bir anı betimler; yatay çizgiler bir plaj şemsiyesi ya da şezlongun soyutlanmış hâli gibidir. Denizden karaya uzanan bir merdiven ve fışkırmış su damlacıkları insanın eserde görünmeyen varlığına ve bu sahne ile etkileşimine işaret eder. Neşe, paylaşım ve alışılmış ritüellere dair görsel bir düşünce gibi okunan bu kompozisyon, kolektif bilinçte yer etmiş birliktelik anlarının soyut bir yansıması; kutlamaların şekil değiştirmiş bir izdüşümüdür. Deniz kenarındaki birlikteliğin getirdiği keyif, eserin renk ve formunda kendini gösterir.

Spanning a wide range of media including video, installation, mural and painting, Haluk Akakçe's works explore three-dimensional motion based on the idea of infinite time and space. Akakçe incorporates images of popular culture, kitsch figures and colorful forms in his works that operate as scale models for a multidimensional and complex reality.

A Beautiful Day by the Seaside depicts a seaside scene built from interwoven circular and linear forms in matte pastel colors. Within the stillness of these shapes lies a subtle sense of energy, carrying the buoyant spirit of joy and optimism. A pale blue surface suggests the sea, while the gray expanse hints at the shore; horizontal lines recall the abstracted outlines of a beach umbrella or a sunbed. A staircase leading from the water to the land, along with splashed droplets, signal the invisible presence of the human figure and its interaction with the scene. Read as a visual dream of happiness, sharing and familiarity; the work becomes an abstract reflection of moments of connection embedded in collective memory—an echo of celebration where the pleasure of seaside gatherings emerge through color and form.

Nadide Akdeniz (1945)

İsimsiz, 2009 *Untitled*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
130 x 130 cm
Sanatçının izniyle | Courtesy of the artist

Nadide Akdeniz'in figür, bitki örtüsü ve nesne arasında kurduğu dengeli sahneler, toplumsal ve ekolojik bir birikimin yanı sıra dikkatli bir gözlem gücünü ustalıkla yansıtır. Kompozisyonlarında doğa çoğu zaman idealize edilmiş bir dekor olarak belirerek yaygın olarak yer alır; bi doğa içinde kendine yer bulan nesneler ve figürler ise gerçeklikle hayal arasında salınan sembollere dönüşür.

Sanatçı bu eserinde denizin ortasında karşılıklı duran iki figürün arasındaki mesafe ve beden dilinin, bir yaklaşmanın gerginliğini, birden bireliğini, kadın ve erkek olmanın anını saptar. Masadakiler bir natürmort olmanın dışına çıkarken beyaz ve mavi çizgiler duruma hakim olup bizi tekrar sıradanlığa ve gerçekliğe döndürür.

Nadide Akdeniz's carefully balanced compositions, constituting figures, foliage and various objects, reflect on an ecological and social sensibility while serving as a testament to her keen eye. In her paintings, nature often provides an idealized setting where objects and figures evolve into symbols that intertwine reality and imagination.

Here, the artist captures the tension and sudden immediacy in the space and body language between two figures facing each other before the sea, highlighting the essence of being male and female. While the objects on the table transcend traditional still life, white and blue lines above them maintain control over the scene, guiding the viewer back to the ordinary and reality.

Ferruh Başağa (1915–2010)

Mavi Akdeniz, 1995 *Blue Mediterranean*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
249 x 197 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Cumhuriyet Dönemi kuşağının önemli sanatçılarından biri olan Ferruh Başağa, erken dönem yapıtlarında ağırlıklı figüratif çalışmış olsa da 1940'tan sonra soyut resme yönelir ve 50'lerden itibaren tümüyle soyut anlatımlar üzerine eğilerek Türkiye'de soyut resmin öncülerinden biri hâline gelir. 1960'lardan 90'lara vitray sanatının ışık, renk ve montaj kullanımından esinlenen lekesel kurgular ve geometri üzerine evrilen bir anlayışla figüratif formlardan tamamen arınır.

Akdeniz serisinden *Mavi Akdeniz*'de Başağa, soyut resimlerinde kullandığı dinamik hareketleri deniz göndermesi ile kurgular. Yüzeyi delip geçen hırçın ışıkla hayat bulan gölge oyunlarının yarattığı keskin hareketler sanatçının resmindeki tipik enerji dışavurumunu vurgular niteliktedir. Ferah bir hisse de referans veren bu eser durağan bir imgenin kinetik enerjisinin duygusunu izleyiciye ustalıkla aktarır.

Ferruh Başağa who was a prominent figure in Turkey's first Republic-era generation, initially focused on figurative work, he later turned to abstraction around the 1940s, eventually dedicating himself entirely to abstract expression and becoming a pioneering abstract painter in Turkey. From the 1960s to 1990s, his work evolved towards compositions inspired by light, color, and assembly techniques of stained glass, moving completely away from figurative forms.

In *Blue Mediterranean* from his Mediterranean series, Başağa employs the dynamic movements typical of his abstract paintings in reference to the sea. The keen gestures created by the interplay of light and shadow, bursting across the canvas, highlight the characteristic energy of his work. While inducing a sense of serenity, the piece deftly captures the kinetic energy of an otherwise still image, immersing the viewer in both motion and emotion.

Hans Op de Beeck (1969)

Kutlama, 2008 *Celebration*

Blu-Ray'e aktarılan Full HD Video
Full HD Video transferred to Blu-Ray
4'38" Renkli ve Sesli | Colour & Sound
ARGOS centre for audiovisual arts,
Brussels izniyle
Courtesy of ARGOS centre for
audiovisual arts, Brussels

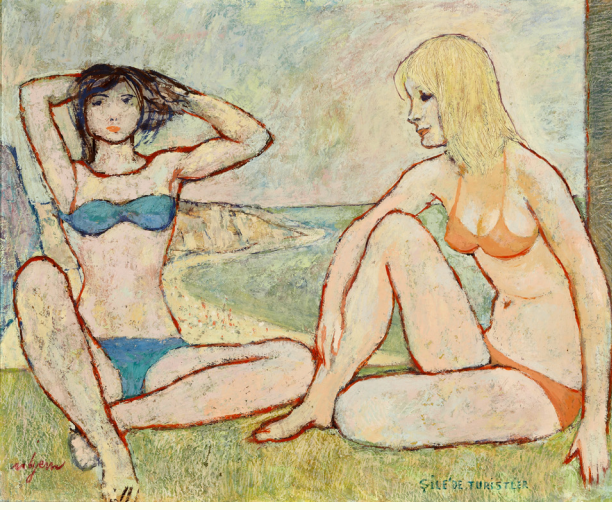
Heykel, enstalasyon, video, resim, çizim ve yazı gibi pek çok disiplinde üretim yapan Belçikalı sanatçı Hans Op de Beeck, eserlerinde; zaman, mekân, hafıza ve insan deneyimi gibi evrensel temaları odağına alır. Eserleri; çağdaş toplumun karmaşıklığı, anlam arayışı ve fânilik gibi evrensel temalar etrafında şekillenen sanatçı, izleyiciyi yalnızca düşünmeye değil, hissetmeye de davet eder. Gündelik yaşamın sıradan anlarını teatral ve meditatif sahneler hâline getirirken gerçek ile kurgu arasındaki sınırları bulanıklaştırır. Mimari öğeler, ritim, ışık kullanımı ve sahnelemeye dayalı kurgular aracılığıyla, izleyiciyi hem görsel hem de düşünsel bir deneyime davet eder. Sanatçının büyük ölçekli mekânsal yerleştirmeleri, genellikle terk edilmiş gibi görünen, dokunsal yoğunluğu olan sessiz sahnelerden oluşur.

Beeck'in *Kutlama* adlı videosunda, Arizona'da çölün ortasında kurulmuş gösterişli bir ziyafet masası, sabit bir kamerayla kayda alınır. Masa; çiçek düzenlemeleri, gümüş takımlar ve bekleme hâlindeki garsonlarla eksiksiz, bir kutlamaya hazırdır. Ancak hiçbir şey başlamaz. Sadece masa örtüsünün hafifçe dalgalanması gibi küçük hareketlerin eşlik ettiği bu durağan sahne, zamanın sessiz ve yoğun bir şekilde aktığını hissettirir. İzleyici, sürekli ertelenen bir anın içinde konumlanır ve muallak bir geleceği bekler.

Hans Op de Beeck is a Belgian interdisciplinary artist who works in sculpture, installation, video, painting, drawing, and writing. His work explores universal themes such as time, space, memory, and the human condition. Focusing on social complexity, the search for meaning and mortality, he invites the viewer to not only ponder but also perceive. He transforms ordinary moments into theatrical and meditative scenes in which reality and fiction intertwine. He employs elements like architecture, rhythm, light, and stage-like compositions to create visually and mentally engaging settings. His large-scale installations draw the viewer into quiet, desolate, tactile landscapes.

In his video titled *Celebration*, Hans Op de Beeck captures an opulent table prepared for a feast set in the middle of the Arizona desert. Decorated with flowers and silverware, the table seems ready for celebration, while the staff are aptly waiting to serve; however nothing ever begins. The only thing that breaks the silence is the waving tablecloth, giving away the impression that time is passing quietly, but quickly. Suspended in a perpetual state of delay, the viewer is left waiting, uncertain.

Nuri İyem (1915–2005)

Şile'de Turistler, 1980'li Yıllar *Tourists in Şile*

Duralit üzerine yağlıboya

Oil on hardboard

37 x 45 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Türkiye'de toplumcu-gerçekçi akımın öncü isimlerinden Nuri İyem sanat hayatı boyunca portreden peyzaja, ölü doğa resminden nüye uzanan bir yelpazede eserler üretmiş; figüratif ve soyut dönemler arası geçişler yaşamıştır. Sanatın akademinin sınırları dışına çıkması gerektiğini savunan İyem, çağdaş ve evrensel bir sanat üretmek için yüzünü yerele ve gerçeklere çevirmiştir.

Şile'de Turistler, sanatçının Anadolu kadını portrelerinin yanı sıra, 1980'lerin ekonomik ve kültürel açılımları ile değişmekte olan Türkiye'nin toplumsal yapısına ve kıyı kültürüne dair kesit sunduğu çalışmalarından birisidir. İzleyici eserde; arka planda uzanan tanıdık bir manzara, ön planda ise sahilde dinlenen iki kadın figürü ile buluşur. Dönemin değişen kültürel yapısında plajlar yalnızca denize girilen yerler değil, iyi vakit geçirilen, bir arada olunan karşılaşma ve buluşma mekanlarıdır. İyem yazlık atölyesinin de bulunduğu Şile sahillerini sıklıkla resimlerine konu edinmiştir. Dingin renkleri, bir sohbet anının içindeki figürleri, arkada boylu boyunca uzanan sahili ile İyem'in resmi, tanıdık ve huzurlu günlere referans veren bir anı betimler.

Among the pioneering figures of the social-realist movement in Turkey, Nuri İyem worked across a wide spectrum of disciplines—ranging from portraits and landscapes to still lifes and nudes—oscillating between figurative and abstract styles. Believing art should not be confined to the academy, İyem turned to local life and subjects in pursuit of a contemporary and universal artistic language.

Tourists in Şile belongs to the body of work in which, alongside his renowned portraits of Anatolian women, he explores Turkey's changing social fabric and coastal culture amid the 1980s economic and cultural shifts. The painting brings the viewer face-to-face with a familiar landscape stretching into the background, while two women rest along the shoreline in the front. During this period, the seaside was not only a place for swimming but a social setting of leisure and gathering. İyem, whose summer studio was located in Şile, was often inspired by its beaches. With its calm and easy palette, the two women absorbed in conversation and the long sweep of coastline behind them, the painting evokes memories of a familiar and peaceful summer day.

Ecem Yüksel (1989)

Uzak Mesafe Arkadaşlığı, 2025 *Long-Distance Friendship*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
121 x 100 cm
Sanatçı ve KAIROS Galeri izniyle
Courtesy of the artist and KAIROS Gallery

Ecem Yüksel; bireysel ilişkiler, gündelik sahneler ve mekân-insan etkileşimi üzerine kurulu bir resim dili geliştirir. Pastel tonlar ve net yüzeylerle çalıştığı kompozisyonlarında, figürleri çoğunlukla sessiz bir etkileşim hâlinde resmeder; bakışlar, boşluklar ve mekânsal yerleşim aracılığıyla duygusal mesafeleri görünür kılar. Yüksel'in resimleri, izleyiciye hem tanıdık hem de çözülmemiş bir an hissi sunar.

Uzak Mesafe Arkadaşlığı, açık bir manzaraya karşı oturan iki figür aracılığıyla, paylaşımın sessiz biçimlerini araştırır. Görüşmeyle değil birlikte susmayla yaratılan bu sahne, ortak bakışlar üzerinden kurulmuş bir yakınlığın anlatısıdır. İki figür arasındaki mesafe, söze ihtiyaç duymadan kurulan bağların, varlığın paylaşıldığı sessiz bir eşlik hâline dönüşmesini önerir.

Ecem Yüksel has cultivated a visual language rooted in personal relationships, everyday life and the dialogue between people and spaces. Through soft pastel tones and smooth surfaces, she portrays figures in quiet states of interaction; gazes, empty spaces, and spatial arrangements reveal subtle emotional distances. Her paintings evoke a sense of presence in a moment that feels at once familiar and unsettling.

In *Long-Distance Friendship*, Yüksel explores silent forms of connection through two figures against a vast landscape. Rather than conversation, their bond is suggested by a shared silence—an intimacy expressed through parallel gazes. The space between them proposes a form of companionship where presence itself, beyond words, becomes a mode of exchange and a silent unity.

Aylin Zaptçioğlu (1985)

İsimsiz, 2016 *Untitled*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
120 x 230 cm
Meral-Sinan Aydın Koleksiyonu | Collection

İnsan-doğa ilişkisini, varoluşsal ve sosyal yapılar üzerinden irdeleyen Aylin Zaptçioğlu, resimlerinde figürü merkezine alan yalın ama katmanlı kompozisyonlar kurar. 2007’de Bologna Güzel Sanatlar Akademisi’nde başlayan sanat eğitimi, 2008’de Mimar Sinan Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü ile devam etmiştir. İstanbul’da yaşayan sanatçı, eserlerinde doğanın döngüsellliği ile bireyin toplum içindeki varlığını ve konumunu ele alır.

Zaptçioğlu’nun, 2016’daki "Fest and Feast" isimli sergisinde yer alan bu resim doğada geçen bir festival sahnesi. Görünürde ahenkli gibi gözükken kalabalıkta aslında insanlar birbiriyle temas ve ilişki içinde değil. Keza doğa içinde olsalar da doğayla da bir ilişki içinde olmadıklarını betimleyen detaylar göze çarpıyor. Sanatçı, ön plandaki kopuk figürlerden arkaya baktıkça insanların çevreleriyle ilişkilerinin sıkılaştığını, bu geçişler ile bir anlamda kendileriyle ilişkilerinin de derinleştiğini betimliyor. Kaos ortamında deniz kaplumbağasının yumurtalarını korumaya çalışan insanların merak, özen ve sevgiyle çabalaması bu iki uç arasında bağlayıcı bir öge görevi görüyor.

Exploring the relationship between humans and nature through existential and social constructs, Aylin Zaptçioğlu creates figurative paintings that embed multiple layers with grace. She began her education at the Academy of Fine Arts in Bologna in 2007, followed by Mimar Sinan Fine Arts University’s Painting Department a year later. Currently based in Istanbul, she reflects on the cyclical rhythms of nature alongside the individual’s existence and position within society.

This painting, part of her 2016 exhibition "Fest and Feast", depicts a festival scene set in nature. Although the crowd appears harmonious at first glance, the figures are not truly in direct relationship to one another. Likewise, their gestures convey a sense of detachment from nature, despite being surrounded by it. Zaptçioğlu paints layers that gradually shift from figures in complete isolation in the foreground, which then transform into groups that maintain stronger bonds with their surroundings toward the background of the painting. The overall effect of the painting is to see how these figures mirror a deepening relationship with themselves. Amid this tension, a group of people who carefully tend to sea turtle eggs becomes a unifying presence—a portrayal of curiosity, care, and tenderness – bridging the space between detachment and intimacy.

Hüseyin Bahri Alptekin

(1957–2007)

Olay-lar: Ipanema, 2007 *Incident-s: Ipanema*

Video ve ses | Video and audio

8'20"

2/5 + 2 AP

Camila Rocha ve Galerist izniyle

Courtesy of Camila Rocha and Galerist

Estetik, sanat felsefesi ve sosyoloji öğrenimi alan sanatçı Hüseyin Bahri Alptekin, düşünür, yazar ve küratör kimliğinin yanı sıra İstanbul Bilgi Üniversitesi ve Ankara Bilkent Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapmıştır. 1990'lardan itibaren sanat üretimine yoğunlaşır ve küreselleşmenin gündelik hayatta yarattığı melez kimlik biçimlerine, kültürlerarası ilişkiler, değişkenlikler, göç ve misafirlik kavramlarına odaklanır. Sonuçtan ziyade süreçten keyif aldığını belirten sanatçı, kavramsal ve görsel araştırmalarında, sınırların bulanıklaştığı coğrafyalarda oluşan estetik dilin izini sürer. Sıklıkla seyahat eden Alptekin, gezileri sırasında çeşitli ülkelerden topladığı; levhalar, broşür, fotoğraf, oyuncak, eski eşya gibi farklı nesneler ile ürettiği eserlerinde çok katmanlı bir dil ve görsel bir oyun alanı yaratır. Alptekin bireysel ve kolektif hafıza arasındaki geçirgen alanları, tüketim kültürünün ve yer değiştirmenin yarattığı kimlik formları üzerinden incelerken, popüler kültüre dair eleştirel yaklaşımını da ortaya koyar.

"Olay-lar" serisinden bu iki video yerleştirmesi, sanatçının küreselleşmenin görünmez ağları arasında kurduğu benzerlikleri ortaya koyar. Bombay ve Ipanema sahillerinde çekilen bu karelerde, farklı coğrafyalarda süren gündelik yaşamlar arasındaki paralellikler, zamanın ve insan deneyiminin evrenselliğini gözler önüne serer. Güneşin altında oynana oyunlar, sahil kenarında bekleyen bir satıcı ya da denizdeki keyifli anlar; yerelden evrensele uzanan ortak bir hissin taşıyıcısına dönüşür. Alptekin'in bakışı, yüzeyde sıradan görünen bu anlarda kimliklerin, bir aradalığın ve tekrarın izlerini sürer; böylece imge, hem bellek hem de aidiyet üzerine bir düşünme alanı yaratır.

Artist Hüseyin Bahri Alptekin studied aesthetics, philosophy of art and sociology. Alptekin was not only an artist, writer, and curator but also a lecturer at Istanbul Bilgi University and Bilkent University in Ankara. From the 1990s onward, he devoted himself completely to art-making, focusing on hybrid identities and cultural intersections that have emerged in the age of globalization. His works explore migration, hospitality, cultural exchange, and constant transformation in our time. Valuing process over outcome, Alptekin pursued an aesthetic language shaped by the blurring boundaries of geography, identity, and belonging. As a tireless traveler, he collected objects such as signs, brochures, photographs, toys, and vintage items during his journeys across different countries, incorporating them into his art to build a multi-faceted visual and conceptual language. He navigates the porous spaces between individual and collective memory, using forms of consumption and displacement to question identity while his practice bears a subtle yet incisive critique of popular culture and its global manifestations.

The two video installations from his series "Incident(s)" reveal the parallels Alptekin drew on the invisible networks of globalization. Filmed on the beaches of Bombay and Ipanema, the works highlight the ubiquity of time and the human experience as well as of ordinary life unfolding in distant geographies. Children playing under the sun, a vendor waiting by the shore, or moments of leisure in the sea all become vessels of a shared, transnational emotion. Alptekin's gaze lingers on these seemingly mundane moments, tracing the repetitions and overlaps of global identities and coexistence—turning the images into spaces for reflecting on memory, belonging, and the poetry in everyday life.

Hüseyin Bahri Alptekin

(1957–2007)

Olay-lar: Bombay, 2006–2007 *Incident-s: Bombay*

Video ve ses | Video and audio

8'05"

2/5 + 2 AP

Camila Rocha ve Galerist izniyle

Courtesy of Camila Rocha and Galerist

Estetik, sanat felsefesi ve sosyoloji öğrenimi alan sanatçı Hüseyin Bahri Alptekin, düşünür, yazar ve küratör kimliğinin yanı sıra İstanbul Bilgi Üniversitesi ve Ankara Bilkent Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapmıştır. 1990'lardan itibaren sanat üretimine yoğunlaşır ve küreselleşmenin gündelik hayatta yarattığı melez kimlik biçimlerine, kültürlerarası ilişkiler, değişkenlikler, göç ve misafirlik kavramlarına odaklanır. Sonuçtan ziyade süreçten keyif aldığını belirten sanatçı, kavramsal ve görsel araştırmalarında, sınırların bulanıklaştığı coğrafyalarda oluşan estetik dilin izini sürer. Sıklıkla seyahat eden Alptekin, gezileri sırasında çeşitli ülkelerden topladığı; levhalar, broşür, fotoğraf, oyuncak, eski eşya gibi farklı nesneler ile ürettiği eserlerinde çok katmanlı bir dil ve görsel bir oyun alanı yaratır. Alptekin bireysel ve kolektif hafıza arasındaki geçirgen alanları, tüketim kültürünün ve yer değiştirmenin yarattığı kimlik formları üzerinden incelerken, popüler kültüre dair eleştirel yaklaşımını da ortaya koyar.

"Olay-lar" serisinden bu iki video yerleştirmesi, sanatçının küreselleşmenin görünmez ağları arasında kurduğu benzerlikleri ortaya koyar. Bombay ve Ipanema sahillerinde çekilen bu karelerde, farklı coğrafyalarda süren gündelik yaşamlar arasındaki paralellikler, zamanın ve insan deneyiminin evrenselliğini gözler önüne serer. Güneşin altında oynana oyunlar, sahil kenarında bekleyen bir satıcı ya da denizdeki keyifli anlar; yerelden evrensele uzanan ortak bir hissin taşıyıcısına dönüşür. Alptekin'in bakışı, yüzeyde sıradan görünen bu anlarda kimliklerin, bir aradalığın ve tekrarın izlerini sürer; böylece imge, hem bellek hem de aidiyet üzerine bir düşünme alanı yaratır.

Artist Hüseyin Bahri Alptekin studied aesthetics, philosophy of art and sociology. Alptekin was not only an artist, writer, and curator but also a lecturer at Istanbul Bilgi University and Bilkent University in Ankara. From the 1990s onward, he devoted himself completely to art-making, focusing on hybrid identities and cultural intersections that have emerged in the age of globalization. His works explore migration, hospitality, cultural exchange, and constant transformation in our time. Valuing process over outcome, Alptekin pursued an aesthetic language shaped by the blurring boundaries of geography, identity, and belonging. As a tireless traveler, he collected objects such as signs, brochures, photographs, toys, and vintage items during his journeys across different countries, incorporating them into his art to build a multi-faceted visual and conceptual language. He navigates the porous spaces between individual and collective memory, using forms of consumption and displacement to question identity while his practice bears a subtle yet incisive critique of popular culture and its global manifestations.

The two video installations from his series "Incident(s)" reveal the parallels Alptekin drew on the invisible networks of globalization. Filmed on the beaches of Bombay and Ipanema, the works highlight the ubiquity of time and the human experience as well as of ordinary life unfolding in distant geographies. Children playing under the sun, a vendor waiting by the shore, or moments of leisure in the sea all become vessels of a shared, transnational emotion. Alptekin's gaze lingers on these seemingly mundane moments, tracing the repetitions and overlaps of global identities and coexistence—turning the images into spaces for reflecting on memory, belonging, and the poetry in everyday life.

Fikret Muallâ (1903–1967)

*Barda Kırmızı
Adam, 1955
Red Man at the Bar*

Kâğıt üzerine suluboya
Watercolor on paper
20 x 25 cm

*Pazar Yeri, 1958
Market Place*

Kâğıt üzerine suluboya
Watercolor on paper
63 x 48,5 cm

*Bistroda Kadın,
1952
Woman in Bistro*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
11 x 15 cm

*Chiantili
Natiirmort, 1952
Still life with Chianti*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
46 x 55 cm

*Mavi Bar, 1957
Blue Bar*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
53 x 64 cm

*Sokakta, 1957
On the Street*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
35 x 55 cm

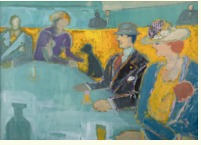
*Kırmızılı Kadınlar,
1961
Women in Red*

Duralit üzerine guaj
Gouache on hardboard
54 x 65 cm

*Coupole Kahvesi,
1955
Coupole Coffee Shop*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
40 x 60 cm

*Bistro, 1958
Bistro*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
52 x 65 cm

*Mavi Bar
Blue Bar*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
45 x 62 cm

*Sokakta, 1960
On the Street*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
55 x 66 cm

*Mavi Sokak, 1955
Blue Street*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
31 x 45,5 cm

*Barmen, 1958
Barman*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
38 x 46 cm

*Dans
Dance*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
33 x 55 cm

*Kafede İnsanlar,
1962
People at the Café*

Kâğıt üzerine kuruboya
Dry pencil on paper
22 x 27 cm

*Pembe Kadınlar,
1956
Women in Pink*

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
46 x 61 cm
Mustafa Taviloğlu
Koleksiyonu | Collection

Hayatının büyük bölümünü Fransa'da geçiren Fikret Muallâ, Türkiye'de modernizmin en önemli temsilcilerindendir. İstanbul ve Paris'te gündelik hayatı detaylıca tasvir ettiği, coşku dolu; sezgisel ama bir o kadar da gözleme dayalı resimleriyle tanınır. Günün büyük bir kısmını Paris'in barlarında geçiren sanatçı, bu mekânlarda geçen yaşamı gözlemleyerek resimlerine taşımış; böylece eserleri yalnızca bireysel bir anlatı değil, aynı zamanda dönemin kent hayatına dair görsel bir belge niteliği kazanmıştır. Üretimlerinde hiçbir akımdan etkilenmeden ve herhangi bir yönleme eğilmeden doğrudan iç dünyası ile gözleminin birleştiği resimler yaparak kendi tarzını yaratır. Resimlerinde bir ön taslak gerektirmeksizin o anki gözlem ve duygularının ifadesiyle renkli, değişken ve birbirine bağlı görüntüleri düz ve mat bir fon eşliğinde aktarır. Fikret Muallâ'nın kompozisyonlarında genellikle kafeler, sokaklar, pazar yerleri, tiyatrolar ve gündelik yaşamın içinden karakterler yer alır. Figürlerin iç içe geçtiği, hareketli ve dinamik sahneler, sanatçının dünyaya karşı duyduğu güçlü hisleri ve gözlem yeteneğini göz önüne serer. Çoğunlukla guaj ve suluboya gibi akışkan malzemeleri tercih eden Muallâ, ışık ve hacim yerine çizgi ve ritme dayalı bir anlatım geliştirir. Eserlerinde melankoli ile neşeyi, yalnızlıkla kalabalığı bir araya getiren bu yaklaşım; onun hem bireysel mücadelesini hem de yaşadığı şehirlerin sosyal dokusunu yansıtır. Her biri, anlık bir izlenimin içten, filtresiz ve doğrudan dışı vurumu gibidir.

Although he spent much of his life in France, Fikret Muallâ is among the most prominent figures in Turkish Modernism. He is best known for his detailed paintings that depict everyday life in Istanbul and Paris, blending personal emotions with sharp social observation. Devoting much of his time to the bars of Paris, he observed local life and infused his paintings with his observations. As a result, his works serve not only as personal narratives but also as a visual record of the urban life of the time. Unconcerned with any particular movement or technique, Muallâ developed a singular visual language rooted in his perceptions and inner world. In his paintings, the artist captures colorful, fluid, and interconnected scenes without relying on preliminary sketches. Instead, he translates his immediate observations and emotions directly onto the canvas, layering them over flat, matte backgrounds. Fikret Muallâ's compositions often center around cafés, city streets, marketplaces, theaters, and everyday people. His scenes are bustling and dynamic, with overlapping forms that convey a vivid sense of movement. They reflect not only his deep emotional sensitivity but also his keen eye for observation. Favoring liquid mediums like gouache and watercolor, Muallâ developed a visual language grounded more in line drawing and rhythm than in light or volume. His ability to meld melancholy and joy as well as solitude and multitudes, manifests from his inner struggles as experienced alongside the social fabric of the cities where he has dwelled. Each work in this selection presents a genuine and unfiltered glimpse into a moment of his time.

Özer Toraman (1989)

Dünya'nın Bahçesi, 2022 *Garden of the World*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
120 x 180 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Berlin ve İstanbul merkezli sanatçı Özer Toraman; cinsiyet, kimlik ve kent yaşamı temalarını odağına alan resimleriyle tanınır. Kendi çektiği fotoğraflardan yola çıkarak kurguladığı kompozisyonlarında; hayal gücü, hafıza ve duygu dünyası arasında bir geçiş yaratır. Pastel tonlardaki renk paleti ile izleyiciyi düş ve gerçek arasındaki sınırdaki konumlandırır. Toraman'ın pratiği, bireysel varoluşa dair alternatif bir temsil alanı açar.

Dünya'nın Bahçesi, izleyiciyi dingin ve zamanın akışından kopmuş bir bahçe atmosferine davet eder. Sanatçı, rahat bir sandalyeye uzanmış figür ile yoğun bitki örtüsü ve canlı çiçekler arasında, dış dünyanın karmaşasından uzaklaşmış bir anı resmeder. Pastel tonlar ve yumuşak ışık kullanımı, sahneyi hem gerçek hem de hayalî bir sahne gibi hissettirir. Toraman, bu eserde doğanın huzuru ile dünyayı birlikte sunarak izleyiciye sessiz bir sığınak sunar.

Based in Berlin and Istanbul, Özer Toraman is known for his paintings that concentrate on themes of gender, identity, and urban life. Drawing from his own photographs, his compositions create a space between imagination, memory and the inner world. His use of soft, pastel tones positions the viewer on the threshold between dream and reality, while his practice as a whole offers an alternative method by which to represent personal existence.

The Garden of the World transports the viewer into a tranquil garden suspended outside the flow of time. A reclining figure in a comfortable chair is portrayed amid lush greenery and vibrant flowers, capturing a moment of retreat from the chaos of the outside world. Pastel hues and diffused light imbue the scene with a sense of reality and a dreamlike quality. Here, Toraman weaves together the serenity of nature with the presence of the world itself, offering the viewer a silent refuge.

Erol Eskici (1984)

Bahçıvan, 2021 *Gardener*

Tuval üzerine yağlıboya

Oil on canvas

180 x 200 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Erol Eskici, insan yapımı sistemler ile doğanın organik yapıları arasındaki sembolik ilişkilere odaklanan üretiminde; jeoloji, mimarlık ve doğa tarihi gibi disiplinler arasında kavramsal köprüler kurar. Sanatçı, malzemenin fiziksel ve kimyasal özelliklerinden yola çıkarak materyalin sınırlarını araştırır; zaman, katmanlaşma ve dönüşüm gibi kavramları merkezine alır. Üretiminde, doğal süreçler ile insan müdahalesinin birbirine geçtiği estetik bir gerilim alanı yaratır.

Bahçıvan isimli bu eserinde Eskici, insan figürünü doğanın ortasında; çiçeklerin, yaprakların ve muhtelif organik formların arasında konumlandırır. Sarı, mavi ve kırmızı tonların güçlü kontrastı, doğanın hem koruyucu hem de yutucu yönünü çağırıştırır. Eser, insanın doğayla bütünleşme ya da ondan kopma hâlini şiirsel bir görsel dil üzerinden sorgular. Bahçenin renkli ve zengin florası ve doku çeşitliliği insana hoş bir his verirken doğa ile kurduğumuz müdahaleci ilişkiye de atıfta bulunur.

Erol Eskici's practice explores the symbolic relationships between man-made systems and the organic structures of nature, building conceptual bridges across disciplines such as geology, architecture, and natural history. Drawing on the physical and chemical qualities of his materials, the artist examines their boundaries while centering his work around notions of time, layering, and transformation. His process creates an aesthetic tension where natural phenomena and human intervention intertwine.

In his work *Gardener*, Eskici places the human figure amid nature—surrounded by flowers, leaves, and various organic forms. The vivid contrast of yellow, blue, and red tones invoke both the nurturing and consuming aspects of the natural world. Through a poetic visual language, the piece contemplates humanity's desire to merge with or separate from nature. The lush flora and rich textures of the garden offer a sense of harmony while subtly alluding to the intrusive relationship humans maintain with their environment.

Mustafa Boğa (1981)

Portakal Ağacı, 2022 *Orange Tree*

Serbest nakış tekniği
Freehand machine embroidery
100 x 100 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Üretimine Adana ve Londra'da devam etmekte olan Mustafa Boğa eserlerinde, yetiştiği coğrafyaya ait temaları ele alır. Çoğu zaman aile yaşamı etrafında kurguladığı eserlerinde çocukluğuna ait figür ve öğeleri dahil ederek geçmişe dair ipuçları verir. Kişisel hafıza, kimlik ve aidiyet kavramlarını günlük hayatın içinden sahnelerle buluşturan sanatçının Adana ve Akdeniz'le kurduğu kişisel bağlar, eserlerinde hem dokusal hem de sembolik bir temel oluşturur. Boğa, serbest dikişten video ve performansa uzanan çeşitli tekniklerdeki eserlerinde, şiirsel ama politik bir anlatı kurar. Anıların katmanlarında dolaştığı eserlerinde sanatçı, izleyiciyi hem tanıdık hem de tedirgin edici duygularla baş başa bırakırken yetiştiği bölgenin ritüellerinden beslenir.

Sanatçının serbest nakış tekniğiyle ürettiği *Portakal Ağacı* adlı eserinde, Akdeniz havzasına özgü portakal ağacı, detaylı bir işçilikle betimlenir. Yoğun yaprak dokusu arasına yerleşmiş meyveler, hem kültürel bir simgenin, hem de kişisel hafızanın birer göstergesi olarak öne çıkar. Boğa, bu tanıdık meyve imgesi üzerinden çocukluğunun geçtiği topraklara duyduğu aidiyeti somutlaştırır.

Based between Adana and London, Mustafa Boğa explores themes rooted in his homeland. Frequently centered around family life, the artist's works include figures and motifs from his childhood, allowing us to enter into his past. Through scenes from the mundane, he explores memory, identity and belonging. While his ties to Adana and the Mediterranean provide texture and symbolism for his practice, his medium merges traditional and contemporary techniques like embroidery, video and performance. Boğa weaves a poetic yet political narrative, moving between layers of the past and present as well as the personal and collective. His works evoke contradictory sentiments; familiar and distressing, inspired by the rituals of his homeland.

In his piece *Orange Tree*, he embroiders the likeness of a citrus tree native to the Mediterranean basin with meticulous detail. The dense foliage and clustered fruits emerge not only as cultural symbols but also as markers of personal history. Through this familiar motif, Boğa gives tangible form to his sense of belonging to his childhood land.

Nadide Akdeniz (1945)

İsimsiz, 2023 *Untitled*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on Canvas
200 x 220 cm
Sanatçının izniyle | Courtesy of the artist

Nadide Akdeniz'in figür, bitki örtüsü ve nesne arasında kurduğu dengeli sahneler, toplumsal ve ekolojik bir birikimin yanı sıra dikkatli bir gözlem gücünü ustalıklarla yansıtır. Kompozisyonlarında doğa çoğu zaman idealize edilmiş bir dekor olarak belirerek yaygın olarak yer alır; bi doğa içinde kendine yer bulan nesneler ve figürler ise gerçeklikle hayal arasında salınan sembollere dönüşür.

Sanatçının *İsimsiz* adlı bu eserinde bitkilerin abartılı versiyonlarından oluşan mekânın arka planında yer alan deniz dingin bir manzara oluşturur. Beyaz şemsiyenin altında ve suların ortasında oturan kadın iki yanındaki hayvanlardan güç alırken varlığı yüceleşir ve statüsü yükselir. Siyah takım elbiseli figür, aykırı bir şekilde durumun dışında yer alırken ve seyirci resmin müziğine kapılmışken kamera her şeyi bozar. En baştan planlanmış olan şaşırtıcılık çekicilik, davetkârlık, uyum ve müzik yerini şüpheyi, yapaylığa, gerçek dışılığa, sorguya bırakır ve resmi yaşanan ana çeker.

Nadide Akdeniz's carefully balanced compositions, constituting figures, foliage and various objects, reflect on an ecological and social sensibility while serving as a testament to her keen eye. In her paintings, nature often provides an idealized setting where objects and figures evolve into symbols that intertwine reality and imagination.

In her work *Untitled*, the artist creates a scene dominated by exaggerated plant forms, while the calm sea stretches out in the background. A woman seated in front of the sea and beneath a white umbrella draws strength from the animals flanking her, her presence elevated and almost regal. A figure in a black suit stands apart, appearing incongruous with the scene. Just as the viewer becomes absorbed in the painting's rhythm, the camera disrupts everything. The carefully orchestrated allure, harmony, and invitation of the composition give way to doubt, artificiality, and estrangement, pulling the work into a moment of reflection on the very instant it depicts.

Slim Aarons (1916–2006)

Dining Al Fresco on Capri, 1980

C-print

150 x 225 cm

Getty Images izniyle

Courtesy of Getty Images

Slim Aarons, kamerasını ayrıcalıklı hayatlara çevirerek seçkin yaşam tarzlarını belgesel bir sadelikle fotoğraflamıştır. Kurgudan uzak biçimde doğal anları yakalayan Aarons, havuz kenarlarından şık davetlere uzanan sahneleri, yüksek bir estetikle ölümsüzleştirir. Pratiği, 20. yüzyılın "altın çağ"ı olarak addedilen dönemine dair özgün bir görsel arşiv sunar.

Sanatçının *Dining Al Fresco on Capri* adlı eseri, Aarons'ın ışık ve doğa kompozisyonlarından beslenen estetik anlayışının güçlü bir örneği olarak karşımıza çıkar. Eserde, Capri Adası'nın büyüleyici manzarası eşliğinde falezin kenarında açık havada bir sofra etrafında toplanmış yemek yiyen iyi giyimli figürlere yer verilir. Sahne kurgu gibi görünse de Aarons'ın yaklaşımı gerçek anları olduğu gibi yakalamaya dayanır. Bu kare, hem Akdeniz yaşam tarzının zarafetini hem de 20. yüzyıl jet-set kültürünün cazibesini izleyiciye aktarır.

Slim Aarons turned his lens toward privileged lives, capturing scenes of refined living with a documentary-like clarity. Eschewing artifice, he immortalized genuine moments—from poolside leisure to glamorous gatherings—with an elevated sense of style. His practice stands as a distinctive visual archive of what is often described as the "golden age" of the 20th century. *Dining Al Fresco on Capri* exemplifies Aarons's eye for light and landscape. The artwork depicts the breathtaking cliffs of Capri, elegantly dressed figures gather around an outdoor table. Though the scene bears a cinematic quality, Aarons's approach was rooted in capturing life as it unfolded. The image conveys both the elegance of Mediterranean living and the allure of 20th-century jet-set culture.

Antonio Cosentino (1970)

Evim Yıkıldı, 2024 *My House Collapsed*

Teneke | Tin
220 x 364 x 205 cm
Sanatçının izniyle
Courtesy of the artist

Meteliksiz Aşıklar, 2024 *Poor Lovers*

Ahşap
Wood
76 x 65 x 28 cm

Piero, 2024

Ayous ağacı üzerine akrilik boya
Acrylic on ayous tree
74 x 38 x 24 cm

Uzun Havacılar I, 2024 *Musicians I*

Ayous ağacı üzerine akrilik boya
Acrylic on ayous tree
78 x 42 x 28 cm

Uzun Havacılar II, 2024 *Musicians II*

Ayous ağacı üzerine akrilik boya
Acrylic on ayous tree
65 x 41 x 22 cm

Suriye Yıldızı, 2018 *Syrian Star*

Teneke
Tin
350 x 110 x 75 cm

1994'te Mimar Sinan Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden mezun olan Antonio Cosentino, kent belleğini, gündelik hayatın nesnelerini ve kişisel hafızanın izlerini işlerinde bir araya getirerek, yapıbozumcu ve yoğun bir anlatı oluşturur. 1996'da kurucuları arasında yer aldığı Hafriyat Grubu ile birlikte geliştirdiği projeler ve açtığı sergiler, sanatçının alt kültür imgeleri, sokak estetiği ve "değersiz" kabul edilen nesneler üzerine kurduğu külliyatın başlangıcı niteliğindedir. Teneke heykellerden resimlere uzanan pratiğinde şehirden topladığı hikâyeleri, fotoğrafları, kent yürüyüşlerine ait anları ve anıları biriktirir; günümüzün kentsel dengelerini zihinsel çağrışımları ve izlenimleri üzerinden inceler.

Edebiyat ve gündelik unsurların iç içe geçtiği şahsına münhasır dünyasında zamanın katmanları, geçmiş ve geleceğin yanı sıra kent ve öteki kent, dönüşüm gibi kavramları yeni ama fragmanlı anlatılarla aktarır. Bir devinim halinde olan, sonu belirsiz, inşa etmek ve yıkmak arasındaki gerilimde dolaşan üretim sürecinde şehir soyutlamaları olan desenleri, sokak sahneleri, plajlar ve hayatın her türlü elementini fiziksel, görsel ve biçimsel olarak kullanır. Sanatçının bu yerleştirmesi de Cosentino'nun kent anlatılarından, anılardan ve izlenimlerinden bir örnek sunar.

Having graduated from the Painting Department of Mimar Sinan Fine Arts University in 1994, Antonio Cosentino weaves together traces of urban memory, everyday objects, and personal recollections to construct a dense, deconstructive narrative in his work. In 1996, as a founding member of the Hafriyat Group, he helped initiate projects and exhibitions that marked the beginnings of his practice built around subculture imagery, street aesthetics and objects often dismissed as "worthless". Spanning tin sculptures to paintings, Cosentino collects stories from the city—photographs, memories of urban walks, fragments of daily life—and examines contemporary urban balances through mental associations and impressions.

In his singular world, where literature and the everyday are intertwined, time appears in a layered form; notions of past and future, city and counter-city, and transformation emerge in new, yet fragmented narratives. Operating in a state of flux, his process moves between building and dismantling; drawing on abstractions of the city, scenes from the streets, beaches and elements of life in various physical, visual, and formal styles. His installation presented in this exhibition, offers a glimpse into these urban narratives, memories, and impressions.

Fikret Muallâ (1903–1967)

Garson, 1954
Waiter

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
24 x 18.5 cm

Bar, 1957
Bar

Kâğıt üzerine guaj
Gouache on paper
50 x 65 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Hayatının büyük bölümünü Fransa'da geçiren Fikret Muallâ, Türkiye'de modernizmin en önemli temsilcilerindendir. İstanbul ve Paris'te gündelik hayatı detaylıca tasvir ettiği, coşku dolu; sezgisel ama bir o kadar da gözleme dayalı resimleriyle tanınır. Günün büyük bir kısmını Paris'in barlarında geçiren sanatçı, bu mekânlarda geçen yaşamı gözlemleyerek resimlerine taşımış; böylece eserleri yalnızca bireysel bir anlatı değil, aynı zamanda dönemin kent hayatına dair görsel bir belge niteliği kazanmıştır. Üretimlerinde hiçbir akımdan etkilenmeden ve herhangi bir yönleme eğilmeden doğrudan iç dünyası ile gözleminin birleştiği resimler yaparak kendi tarzını yaratır. Resimlerinde bir ön taslak gerektirmeksizin o anki gözlem ve duygularının ifadesiyle renkli, değişken ve birbirine bağlı görüntüleri düz ve mat bir fon eşliğinde aktarır. Fikret Muallâ'nın kompozisyonlarında genellikle kafeler, sokaklar, pazar yerleri, tiyatrolar ve gündelik yaşamın içinden karakterler yer alır. Figürlerin iç içe geçtiği, hareketli ve dinamik sahneler, sanatçının dünyaya karşı duyduğu güçlü hisleri ve gözlem yeteneğini göz önüne serer. Çoğunlukla guaj ve suluboya gibi akışkan malzemeleri tercih eden Muallâ, ışık ve hacim yerine çizgi ve ritme dayalı bir anlatım geliştirir. Eserlerinde melankoli ile neşeyi, yalnızlıkla kalabalığı bir araya getiren bu yaklaşım; onun hem bireysel mücadelesini hem de yaşadığı şehirlerin sosyal dokusunu yansıtır. Her biri, anlık bir izlenimin içten, filtresiz ve doğrudan dışı vurumu gibidir.

Although he spent much of his life in France, Fikret Muallâ is among the most prominent figures in Turkish Modernism. He is best known for his detailed paintings that depict everyday life in Istanbul and Paris, blending personal emotions with sharp social observation. Devoting much of his time to the bars of Paris, he observed local life and infused his paintings with his observations. As a result, his works serve not only as personal narratives but also as a visual record of the urban life of the time. Unconcerned with any particular movement or technique, Muallâ developed a singular visual language rooted in his perceptions and inner world. In his paintings, the artist captures colorful, fluid, and interconnected scenes without relying on preliminary sketches. Instead, he translates his immediate observations and emotions directly onto the canvas, layering them over flat, matte backgrounds. Fikret Muallâ's compositions often center around cafés, city streets, marketplaces, theaters, and everyday people. His scenes are bustling and dynamic, with overlapping forms that convey a vivid sense of movement. They reflect not only his deep emotional sensitivity but also his keen eye for observation. Favoring liquid mediums like gouache and watercolor, Muallâ developed a visual language grounded more in line drawing and rhythm than in light or volume. His ability to meld melancholy and joy as well as solitude and multitudes, manifests from his inner struggles as experienced alongside the social fabric of the cities where he has dwelled. Each work in this selection presents a genuine and unfiltered glimpse into a moment of his time.

Toygun Özdemir (1986)

Smalls, 2023

Tuval üzerine yağlıboya

Oil on canvas

190 x 260 cm

Tansa Mermerci Koleksiyonu | Collection

Edebiyattan, mitolojiye, arkeolojiden, tarihe geniş bir alandan beslenen Toygun Özdemir, düşsel bir anlatımcılık ile hikâye örgüleri kurarken üretimleri kişisel arkeolojisinden izler taşır. Sanatçı; parçalanmış kimlik deneyimleri, aidiyet, hafıza ve kültürel geçirgenlik kavramları etrafında şekillendirdiği resimlerinde; figür, mekân ve zaman arasında çok katmanlı geçişler kurarak duygular ve ilişkiler üzerinden örülmüş bir görsel bellek inşa eder. Özdemir eserlerinde; anılarından süzülen ve üst üste binen hikâyelerle, hayat gibi coşkulu, karmaşık ve çeşitli anları bir arada gösterir. Toygun Özdemir son yıllarda resimlerinde; kırılma anlarına, aniden gerçekleşen ve belirsizlik üreten gelişmelere odaklanır. Yıldırımlar, şimşekler, değişen kaderler ve raydan çıkmalar, sanatçının anlatılarında sıkça karşılaşılan unsurlardır.

Smalls, kent yaşamının geceye karıştığı, müziğin ritmine kapılan figürler ve ışığın içinden geçen şehir manzarası ile bir yolculuğun izlerini taşır. New York'un ikonik caz kulübü Smalls Jazz Club'dan ilham alan eserde, renkler ve formlar arasında kurulan geçişler; müziğin yarattığı keyif, melankoli ve zamansızlık hissini görselleştirir. Eserlerinde sıklıkla karşılaşılan çizgi roman estetiği ile kurgulanmış bir anlatı, geçmişten kareler ve belli belirsiz bir dizilim vardır. Çocukluğunu hatırlayıp *Smalls'da* müziğin etkisiyle içten içe kaderine öfke duyan âşık bir karakter, sinirle bardağını yere düşürür. Özdemir, cazın çok sesli yapısını resme taşıyarak ritim ve hislerle örülmüş bir atmosfer kurar; izleyiciyi sahne ile salon, iç dünya ile dış mekân arasında salınan bir hikâyeye davet eder.

Drawing inspiration from a wide spectrum—literature, mythology, archaeology, and history—Toygun Özdemir creates dreamlike images that carry traces of his own past. His paintings, formed through fragments of identity, belonging, recollection, and cultural permeability, construct a visual archive interwoven with emotions and correlations. Through layered transitions between figure, space, and time, he brings together overlapping stories drawn from memory, presenting moments that, like life itself, are exuberant, complex, and multifaceted. In recent years, his work has turned towards rupture—sudden shifts that generate uncertainty. Lightning bolts, flashes, derailments, and altered destinies are recurring motifs.

Smalls traces the echoes of a journey through a night in the city, music mingles with urban life and figures lose themselves in the rhythm. Inspired by New York's iconic Smalls Jazz Club. The work captures the pleasures, melancholy, and timelessness of sound through fluid transitions of color and form. Comicbook aesthetics—a hallmark of Özdemir's practice—emerge, with fragmented frames, shifting sequences, and obscure narratives. One scene recalls a childhood memory: a love-struck character, overtaken by music, and a quiet rage against fate, angrily drops his glass on the floor. By translating the polyphonic structure of jazz into painting, the artist creates imagery woven with rhythm and sentiment, inviting viewers into a story that oscillates between performer and audience as well as inner and external worlds.

Nedim Günsür (1924–1994)

Kahvehane *Coffeehouse*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
46 x 39 cm
Mustafa Taviloğlu Koleksiyonu | Collection

Nedim Günsür 1942’de girdiği Güzel Sanatlar Akademisi’nde Bedri Rahmi Eyüboğlu’nun öğrencisi olmuştur. Öğrencilik yıllarında 10’lar Grubu’nun kurucuları arasında yer alır. Kazandığı bursla gittiği Paris’te eğitim gören ve D Grubu sonrası gelişen figüratif sanatın önemli temsilcilerinden olan Günsür, çalışmalarında insan ve gündelik yaşamı merkeze alan bir yaklaşımı benimser. 1960’lı yıllarda İstanbul’a yerleşerek kentleşme olgusunu, gurbetçileri, lunaparkları, balıkçıları resmetmeye başlayan Günsür, naif resimlerinde gündelik yaşamın kimi zaman neşeli kimi zaman hüzünlü anlarına ve insana dair unsurlara yer verir.

Kahvehane isimli eseri, sanatçının kalabalık kamusal alanları gözlemleyen bakışını ortaya koyar. Farklı sosyokültürel mekânları resmeden Nedim Günsür’ün bu çalışmasında, bir sahil kasabasının dinginliği ve samimiyetini görürüz. İskeleye yanaşan balıkçı teknesi, balık tutanlar, pencereden bakan figür ve kahvehanede oturup etrafları gözlemleyerek sohbet eden insanlarla sanatçı tanıdık bir atmosferin sıcaklığını betimler. Canlı renkleri ve samimi ortamı ile çocukluğumuza dair özlenen anları hatırlatan bu naif tablo, Günsür’ün hayatı boyunca konu edindiği insanın ve gündelik yaşama dair anların toplumcu gerçekçi bir örneğidir.

Nedim Günsür began his education at the Academy of Fine Arts in 1942 as a student of Bedri Rahmi Eyüboğlu. During his student years, he became one of the founding members of the Group of Ten. Later, he continued his studies in Paris earning a scholarship and emerged as a prominent figure in post-Group D figurative painting. His work, rooted in the human experience, consistently placed everyday life at its core. After settling in Istanbul in the 1960s, he turned his gaze to urbanization, migrant workers, funfairs, and fishermen, capturing scenes that oscillate between joy and melancholy through a naive yet deeply observant lens.

His work *Coffeehouse* reflects the artist’s attention towards crowded public spaces. Known for depicting a wide range of social and cultural settings, here Günsür portrays the calm intimacy of a coastal town. A fishing boat pulling into the dock, locals fishing by the shore, a figure peering through a window, and groups gathered in the coffeehouse chatting while eyeing the world around them—all contributing to an energy that feels familiar and inviting. With vibrant colors and a warm sense of community, the painting evokes cherished memories of childhood. It also stands as a socially conscious example of Günsür’s lifelong commitment to portraying people and the small yet telling moments of daily life.

Nedim Günsür (1924–1994)

Pazar Yeri, 1980 *Market Place*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
53 x 74 cm
Mustafa Taviloğlu Koleksiyonu | Collection

Nedim Günsür 1942’de girdiği Güzel Sanatlar Akademisi’nde Bedri Rahmi Eyüboğlu’nun öğrencisi olmuştur. Öğrencilik yıllarında 10’lar Grubu’nun kurucuları arasında yer alır. Kazandığı bursla gittiği Paris’te eğitim gören ve D Grubu sonrası gelişen figüratif sanatın önemli temsilcilerinden olan Günsür, çalışmalarında insan ve gündelik yaşamı merkeze alan bir yaklaşımı benimser. 1960’lı yıllarda İstanbul’a yerleşerek kentleşme olgusunu, gurbetçileri, lunaparkları, balıkçıları resmetmeye başlayan Günsür, naif resimlerinde gündelik yaşamın kimi zaman neşeli kimi zaman hüznü anlarına ve insana dair unsurlara yer verir.

Pazar Yeri adlı çalışmasında toplumun her kesiminden insanın bir arada olduğu, kalabalık bir anın yansıması görülür. Bir pazar yerinde olması gereken tezgâhlar, balık, sebze ve meyve satıcıları ile alışveriş yapanlardan oluşan kalabalık resimde, gündelik hayatın ve bir arada paylaşılan anların yansımasına ve telaşına rastlanır. Nedim Günsür’ün eserleri, yalnızca birer betimleme olmanın ötesinde, Türkiye’nin toplumsal yaşamından doğan kolektif deneyimlere de bir bakış sunar.

Nedim Günsür began his education at the Academy of Fine Arts in 1942 as a student of Bedri Rahmi Eyüboğlu. During his student years, he became one of the founding members of the Group of Ten. Later, he continued his studies in Paris earning a scholarship and emerged as a prominent figure in post-Group D figurative painting. His work, rooted in the human experience, consistently placed everyday life at its core. After settling in Istanbul in the 1960s, he turned his gaze to urbanization, migrant workers, funfairs, and fishermen, capturing scenes that oscillate between joy and melancholy through a naive yet deeply observant lens.

In *Market Place*, Günsür captures the bustle of a crowded scene where people from all walks of lifecome together. Stalls piled with fish, vegetables and fruits, along with the shoppers moving among them, bring about the lively rhythm and shared energy of everyday life. Yet, the work goes beyond a simple depiction: it reflects the collective experience that emerges from Turkey’s social fabric, offering a glimpse into the joy of the communal spirit and fleeting moments of togetherness that define public life.

Zeki Faik İzer (1905–1988)

Vazo ve Meyveli Natürmort *Still Life with Vase and Fruits*

Kontrplak üzerine yağlıboya

Oil on plywood

32 x 40 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Zeki Faik İzer, Paris'te aldığı eğitim ve D Grubu'nun kurucularından biri oluşuyla Cumhuriyet dönemi modernizmine yön veren sanatçılardandır. Sanat anlayışı, klasik eğitimden gelen birikimi modern sanatla buluşturarak özgün bir yorum geliştirmesine olanak tanır. Resimlerinde müziğin etkisiyle şekillenen dinamik ve ritmik kompozisyonlar öne çıkar. İlk figüratif çalışmalarının ardından soyut sanata yönelen sanatçı, özellikle lirik soyut resimlerinde ritim; leke ve renk kullanımındaki ustalığıyla dikkat çeker.

Sanatçının *Vazo ve Meyveli Natürmort* adlı eseri, sade bir masa üstü düzeniyle klasik natürmort türüne çağdaş bir yorum getirir. Koyu fon üzerinde yer alan kırmızı meyveler ve vazodaki çiçek benzeri nesne, resme hem ritmik bir hareket hem de renk kontrastı kazandırır. İzer, bu çalışmasında; ışık-gölge dengesi ve kompozisyon kurgusuyla gerçekçi bir atmosfer yaratır.

Having studied in Paris, Zeki Faik İzer was a founding member of the D Group and a prominent figure who pioneered modernism in the early years of the Republic of Turkey. His artistic vision bridged the foundation of classical training with innovations of modern art, allowing him to develop a distinct artistic language. Rhythm and dynamism informed by music were integral to his compositions. Following his early figurative works, İzer turned towards abstraction, lyrical abstraction in particular, where his mastery of rhythm, form and color became most evident.

His *Still Life with Vase and Fruits* offers a contemporary reinterpretation of the traditional still life. Vivid red fruits and a flower-like form placed in a vase on a dark background bring about a rhythmic energy and a striking contrast to the still image. Through this careful balance of light and shadow and his thoughtful arrangement, İzer creates a setting that feels grounded in realism with a modern sensibility.

Abdlmecid Efendi

(1868–1944)

Natürmort, 1928 *Still Life*

Kontrplak zerine yağlıboya
Oil on plywood
36,5 x 45 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Osmanlı'nın son halifesi Abdlmecid Efendi, sanat ve dşnceyle i içe geçen yaşamında resimle olan ilgisini yalnızca kişisel bir uğraş değil, aynı anda dönemin modernleşme arzusunun bir yansıması olarak sürdürür. Klasik batı resmini Osmanlı estetik algısı ile buluşturan üretimlerinde, figüratif anlatımlar kadar natürmortlar da yer bulur. Sanatsal tutumu, akademik bir yaklaşımla biçimlenen, gözleme dayalı ve kompozisyon açısından dengeli eserler üzerine kuruludur.

Sanatçının *Natürmort* adlı eseri; sade ve karanlık bir fonda sunulan yiyecekler ile alışık olduğumuz natürmort türüne kendi içeriğiyle özgün bir yorum getirir. Gölge-ışık ilişkisi ve nesnelerin maddesel dokusu, resmin hem zamansız hem de tanıdaık bir etki yaratmasını sağlar.

Abdülmecid Efendi, the last caliph of the Ottoman Empire, approached painting not merely as a pursuit, but as a reflection of the era's broader aspirations toward modernization. His works blend classical Western painting traditions with an Ottoman aesthetic sensibility, encompassing both figurative compositions and still life. Grounded in an academic approach, his artistic vision was grounded in keen observation and carefully balanced compositions.

His *Still Life* offers a distinguished interpretation of the genre, presenting an array of food against a plain, dark background. The interplay of light and shadow, combined with the tactile presence of the objects creates an effect that is enduring and unique yet familiar.

Adnan Varınca (1918–2014)

Natürmort *Still Life*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
29 x 52 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Adnan Varınca, sıradan nesnelerle şiirsel bir bağ kurar. Kompozisyonlarında renk ve ışık aracılığıyla hafızaya ve duygulara hitap eden bir görsellik sunar. Resimlerindeki sessiz sahneler, hem kişisel gözlemlere hem de paylaşılan deneyimlere açık bir alan yaratır.

Sanatçının *Natürmort* adlı eserinde, beyaz bir masa ya da örtü üzerinde farklı meyveler, birbirine çoğu zaman temas etmeden, aralıklı bir dağılım içinde konumlanır. Bu mesafe, hem her bir nesnenin kendi varlığına alan açar hem de birlikte oluşturdukları sessiz kompozisyonda ortak bir atmosfer kurar. Meyvelerin dizimi; rastlantı hâlini ya da yeni dağılmış sofranın izlerini çağırıştırır. Aralarındaki boşluklar, hem geçmişte yaşanmış anın sessizliğini hem de belirsiz geleceğin potansiyelini taşır. Düzen ve dağınıklık arasındaki bu denge, Varınca'nın resimlerinde sıkça karşılaştığımız zamansızlık hissini güçlendirir.

Adnan Varınca approaches ordinary objects with a poetic sensitivity. His compositions rely on color and light, recalling memory and emotion, while creating scenes that speak through silence and that hold a space for personal reflection as well as shared experience.

In Adnan Varınca's *Still Life*, different fruits are arranged at intervals on a white table cloth. This distance between them allows each object to maintain its own presence, while at the same time establishing a quiet atmosphere within the composition that they collectively form. The placement of fruits suggests a random arrangement or the aftermath of a scattered meal. The spacing between them carries the silence of the past moment and the potential of an uncertain future. This balance between order and disarray reinforces the timelessness that often recurs throughout the artist's paintings.

Can Sun (1992)

İki Biber, 2021

Two Peppers

Museum Heritage kâğıt, alüminyum
çerçeve, akrilik yüzey
Museum Heritage paper, aluminum frame,
acrylic surface
40 x 40 cm
1/1+1 AP
İdil Tabanca Koleksiyonu | Collection

Can Sun, gündelik hayatta göz ardı edilen basit nesneler üzerinden dünyanın absürtlüğünü ve insanlar arası ilişkilerin tuhaf doğasını irdeleyen bir dile sahiptir. Nesneleri şiirsel bir jest ve oyunbaz bir mizahla biçimlendirerek onları hem eğlenceli hem de kendine dönük bir eleştiri taşıyan heykellere dönüştürür.

Sanatçının *Two Peppers* adlı bu çalışmasında, birbirini tamamlayan sarı ve turuncu iki biber görürüz. Birlikte duran bu formlar, yalnızca fiziksel bir destek ilişkisini değil; karşılık verme, yük paylaşımı ve bağımlı varoluş gibi temaları da çağırıştırır. Sıradan bir sebze üzerinden kurulan bu sahne, ortak yaşamın görünmez dinamiklerine, duygusal bağlarına ve taşıdığı ağırlıklara bir metafor gibidir. Can Sun'un gündelik nesnelere yaklaşımı, absürtlük ile içtenliği bir araya getirerek izleyiciyi hem bireysel hem kolektif ilişkiler üzerine düşünmeye davet eder. *Two Peppers*, birlikte olmanın romantizmi ve gücünü incelikli bir mizahla ifade eder.

Can Sun's artistic language draws on the overlooked objects of daily life to explore the absurdity of the world and the peculiar nature of human relationships. By playing with these objects with a poetic gesture and a sense of humor, he transforms them into sculptures that are amusing and self-reflective.

In *Two Peppers*, the viewer encounters a pair of complementary forms—one half yellow bell pepper the other orange—leaning into each other. Their unity suggests more than just physical support; it evokes ideas of reciprocity, shared burdens, and an interdependent existence. Through the humble image of a vegetable, the piece becomes a metaphor for the unspoken dynamics of being together—the emotional ties and invisible weights that bind us. Sun's approach to ordinary objects melds absurdity with sincerity, inviting viewers to reflect on both personal and collective relationships. *Two Peppers* captures the romance and strength of being together, expressed through a subtle and playful wit.

Fırat Engin (1982)

İstila, 2011 *The Invasion*

300 adet döküm polyester kahve bardağı
Her biri | each 15 x 9 cm
Sanatçının izniyle | Courtesy of the artist

Fırat Engin, güncel sosyo-politik yapılarla kültürel kodları çarpıştırarak eleştirel mizah ve görsel metaforlarla örülmüş bir pratiğe sahiptir. Anlamın sabitlenmediği, izleyiciyi yorumun bir parçası hâline getiren üretimlerinde, günlük nesneler çoğunlukla taşıyıcısı oldukları ideolojik gerilimlerle yeniden kurgulanır. Sanatçının işleri, ilk bakışta tanıdık gelen formların ya da olayların altında yatan düzeni ve sistemi inceleyip bunu zekice bir şekilde sorgular.

İstila, 300 adet altın renkli kahve bardağını bir araya getirerek kültürel istilanın sessiz ama yaygın biçimlerini imgeler. Geleneksel alışkanlıklarımızın yerini; telaş, hız ve pratiklik odaklı tüketim alışkanlıklarının aldığı bir döneme işaret eden eser, tek kullanımlık nesnelerle kurulan yüzeysel ilişkilerin altını çizer. Değişen yaşam biçimlerine dair bir sorgulama; kültürel hafızanın ve kolektif deneyimlerin uğradığı değişime işaret eden bir kaybın sembolü olarak *İstila*, izleyiciyi kendi yaşamındaki değişimlere bakmaya davet eder.

Fırat Engin's practice juxtaposes contemporary socio-political structures with cultural codes, weaving critical humor and visual metaphor into his work. His productions draw the viewer into the act of interpretation where meaning is never definitive. Everyday objects are often reconfigured to expose the ideological tensions they carry, transforming the familiar into spaces of reflection. At first glance, his works present recognizable forms and scenarios, yet beneath their surface lies a deeper inquiry into the systems and structures that shape them.

In his work *Invasion*, he puts together 300 gold-colored coffee cups to elicit the quiet yet pervasive forms of cultural takeover. Pointing to an era in which traditional rituals have given way to new habits like rushing, urgency, and convenience, the work underscores the superficial relationships forged through disposable objects. As a meditation on shifting lifestyles and a symbol of what is lost in the erosion of cultural memory and collective experience, *Invasion* invites viewers to confront the changes in their own lives.

Mustafa Boğa (1981)

Akşam Yemeği, 2023 *Dinner*

Serbest nakış tekniği
Freehand machine embroidery
60 x 83 cm
Michael John Foley Koleksiyonu | Collection

Üretimine Adana ve Londra'da devam etmekte olan Mustafa Boğa eserlerinde, yetiştiği coğrafyaya ait temaları ele alır. Çoğu zaman aile yaşamı etrafında kurguladığı eserlerinde çocukluğuna ait figür ve öğeleri dahil ederek geçmişe dair ipuçları verir. Kişisel hafıza, kimlik ve aidiyet kavramlarını günlük hayatın içinden sahnelerle buluşturan sanatçının Adana ve Akdeniz'le kurduğu kişisel bağlar, eserlerinde hem dokusal hem de sembolik bir temel oluşturur. Boğa, serbest dikişten video ve performansla uzanan çeşitli tekniklerdeki eserlerinde, şiirsel ama politik bir anlatı kurar. Anıların katmanlarında dolaştığı eserlerinde sanatçı, izleyiciyi hem tanıdık hem de tedirgin edici duygularla baş başa bırakırken yetiştiği bölgenin ritüellerinden beslenir.

Sanatçının ailesiyle oturduğu bir yer sofrasında çektiği bir fotoğraftan ürettiği *Akşam Yemeği* adlı eseri, yalnızca ellerin görüldüğü bir yer sofrasında, sade ama paylaşımcı bir topluluğu gözler önüne serer. Sofranın gösteriştense uzak düzeni, bollukla değil birlikte yeme kültürüyle tanımlanır; telaşsızlık ve içtenlik, sahnenin sessiz ama etkili duygusunu belirler. Bu an, mütevazı bir beraberliğin ve kaybolmamış bir dayanışma biçiminin hâlâ mümkün olduğunu hatırlatır.

Based between Adana and London, Mustafa Boğa explores themes rooted in his homeland. Frequently centered around family life. The artist's works include figures and motifs from his childhood, allowing us to enter into his past. Through scenes of the mundane, he explores memory, identity and belonging. While his ties to Adana and the Mediterranean provide texture and symbolism for his practice, his medium merges traditional and contemporary techniques like embroidery, video and performance. Boğa weaves a poetic yet political narrative moving between layers of the past and present as well as the personal and collective. His works evoke contradictory sentiments; familiar and distressing, inspired by the rituals of his homeland.

In his work *Dinner*, Boğa reimagines a family photograph through embroidery. He depicts a low table that is typical throughout Anatolia, as shared with his family, focusing on the portrayal of hands. The modesty of this setting emphasizes the value of sharing rather than abundance. Conveying a sense of ease and sincerity, marked by quiet yet profound emotions, the scene evokes an enduring sense of unity and solidarity.

Elif Uras (1972)

Sultan Sofrası, 2016 *Sultan's Table*

Keten üzerine yağlıboya
Oil on linen
46 × 35 cm
Tamara Chalabi Koleksiyonu | Collection

Elif Uras Brown Üniversitesi ve Columbia Hukuk Fakültesi'nde okuduktan sonra School of Visual Arts'tan BFA (Güzel Sanatlar Lisans) ve Columbia Sanat Fakültesi'nden MFA (Güzel Sanatlar Yüksek Lisans) dereceleri aldı. Sanatçının üretimleri seramik, resim ve desen üzerinden kadın temsili, emeği ve toplumsal rollerini sorgulayan katmanlı bir anlatı sunar.

Sanatçı bu eserinde, zengin renk paleti ve detaylı kompozisyonu ile geleneksel Türk mutfağını merkeze alır. Sofra kültürü üzerinden toplumsal cinsiyet rollerine, kadın emeğine ve gündelik hayattaki görünmez işgücüne odaklanır. Bu eserde, kadın figürü, titizlikle yerleştirilmiş tabaklar ve çeşit çeşit yemekle çevrelenmiş bir mekânda resmedilmiştir. Elif Uras bu eserinde, modern figüratif anlatım ile tarihsel referansları bir araya getirerek toplumsal belleği yeniden şekillendirir.

Elif Uras studied at Brown University and Columbia Law School before earning a BFA from the School of Visual Arts and an MFA from Columbia University's School of the Arts. Her practice spans ceramics, painting, and drawing, weaving layered narratives that interrogate representations of women, labor, and social roles.

In this work, Uras draws on the traditions of Turkish cuisine, utilizing a rich palette and intricate composition to explore questions of gender, domestic labor, and the often-invisible work embedded in daily life. At the center of the scene, a female figure is surrounded by carefully arranged plates and an abundance of dishes. By merging modern figurative expression with historical references, Uras reshapes collective memory through the lens of cultural ritual and the presence of women within it.

Sinan Orakçı (1995)

Ziyafet, 2023 *The Feast*

Tuval üzerine yağlıboya

Oil on canvas

90 x 110 cm

Sanatçı ve Ferda Art Platform izniyle

Courtesy of the artist and

Ferda Art Platform

Sinan Orakçı resimlerinde; bilinçaltı, nevroz, rüya ve hafıza kavramlarını odağa alarak izleyiciyi içsel bir yolculuğa davet eder. Orakçı üretim sürecinde, arzu ve kaygıları, akıl ve mantığın deneyiminden özgürleştirerek duyguların gerçek kaynağına inmeyi hedefler. Düşüncelerini imgeler ve pastel renkler aracılığıyla serbestçe ifade eden sanatçının işleri; düşün ile gerçeklik arasında kurduğu özgün denge ile dikkat çeker.

Sanatçının *Ziyafet* adlı eseri, ziyaretçiye arzu ve iştahın iç içe geçtiği bir bilinçaltı manzarası sunar. Boş sandalyelerle çevrili gösterişli sofrada, yalnızca bir insanın varlığıyla izleyeni hem merak hem de huzursuzluğa sürükleyen bu eser, hayal ve kurgu arasındaki bağın bir yansıması olarak ortaya çıkar. Bir davet sofrasının abartılı düzeniyle sırtı dönük kişinin arasındaki mesafe resimde bir gerilim hissi yaratır.

Sinan Orakçı places the subconscious, neurosis, dreams, and memory at the center of his painting practice, prompting the viewer to self-discovery. Within his process, the artist seeks to liberate desire and anxiety from the confines of reason, reaching toward deeper sources of emotion. Expressing his thoughts freely through imagery painted in soft pastel tones, Orakçı's works stand out due to the delicate balance between dream and reality.

His work *The Feast* presents a subconscious landscape where appetite and desire intertwine. A lavish table, surrounded by empty chairs with a single figure standing, draws us into curiosity tinged with unease. An overlap of imagination and fiction, the work builds tension in the distance between the opulent arrangement of a banquet and the lone figure looking at it.

Nuri İyem (1915–2005)

Kübist Natürmort *Cubist Still Life*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
55 x 71 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Türkiye’de toplumcu-gerçekçi akımın öncü isimlerinden Nuri İyem sanat hayatı boyunca portreden peyzaja, ölü doğa resminden nüye uzanan bir yelpazede eserler üretmiş; figüratif ve soyut dönemler arası geçişler yaşamıştır. Sanatın akademinin sınırları dışına çıkması gerektiğini savunan İyem, çağdaş ve evrensel bir sanat üretmek için yüzünü yerele ve gerçeklere çevirmiştir.

Sanatçının *Kübist Natürmort* adlı eseri; üç şişe, iki balık ve bir masa sahnesinin geometrik alanlarda yerleşimiyle, sofraya dair hem nesnel hem simgesel öğeleri bir araya getirir. İyem’in Türkiye’ye özgü resim diliyle biçimlenen bu soyut düzenleme, sofrayı yalnızca bir yemek sahnesi değil, bir aradalığın, emeğin ve kolektif hafızanın mekânı olarak ele alır. Sadeleşmiş formlar, gündeliğin içinden süzülen anların izini taşır; yerel olanı evrensel bir anlatıya dönüştürür. Bu eser, yemek ve etrafında örülen toplumsal ritüellerin biçimsel bir soyutlamasını sunar.

Among the pioneering figures of the social-realist movement in Turkey, Nuri İyem worked across a wide spectrum of disciplines—ranging from portraits and landscapes to still lifes and nudes— oscillating between figurative and abstract styles. Believing art should not be confined to the academy, İyem turned to local life and subjects in pursuit of a contemporary and universal artistic language.

Nuri İyem’s *Cubist Still Life* intertwines tangible and symbolic elements through the geometric arrangement of three bottles, two fish, and a table. Shaped by İyem’s particular yet modern visual language, this abstract composition treats the table not merely as a setting for eating, but as a space of togetherness, labor, and collective memory. The simplified forms carry traces of fleeting everyday moments, transforming the local into a universal narrative. Thus, the work offers a formal abstraction of food and the social rituals that unfold around it.

Hilmi Can Özdemir (1995)

Keyifli Buluşma, 2024 *Fun Date*

Kâğıt üzerine yağlıboya

Oil on paper

25 x 35 cm

Sanatçı ve Ambidexter Galerisi izniyle

Courtesy of the artist and

Ambidexter Gallery

Hilmi Can Özdemir, buluntu fotoğraflar ve arşiv materyalleri üzerinden kurguladığı resimlerinde, gerçek ile kurmaca arasındaki sınırları belirsizleştiren bir anlatı geliştirir. Kartpostallar, aile albümleri ve tarihî görseller, sanatçının bilinçaltını kurcalayan görsel sözlüğünün yapı taşlarını oluşturur. Anonim görüntüleri, simgesel detaylar ve kültürel kodlarla yeniden kadrajlayarak bireysel hafızayla toplumsal referanslar arasında çok katmanlı okumalar önerir.

Keyifli Buluşma, bir masanın etrafında toplanmış, zamanla iç içe geçmiş bir topluluk imajı aracılığıyla, kolektif ritüellerin ve paylaşılan geçmişin görsel bir kaydını sunar. Bu düzenlenmiş sahne, paylaşılmış anların ve tekrar eden buluşmalar üzerinden, anıların sabitlendiği bir sessizlik duygusu yaratır. Eski zamanlara ait bir âdet olan, davetlerde ya da lokantalarda çektirilen ve çıkarken satın alarak o anın anısı olarak sakladığımız fotoğraflara gönderme yapan bu sahnede ilk bakışta yoğun olarak hissedilen kutlama havası, zaman geçtikçe anıların bıraktığı izlerle örülüdür.

Hilmi Can Özdemir combines found photos and archival material to construct a narrative that blurs the line between reality and fiction. His vernacular is characterized by postcards, family photo albums and historical images. By reframing anonymous photographs, figurative details, and cultural codes, he probes the relationship between personal memory and cultural references as well as collective consciousness.

Fun Date presents a staged image of people gathered around a table, where past and present intertwine, offering a visual record of shared rituals and collective memory. Through shared moments and recurring gatherings, the reimagined scene portrays a peaceful atmosphere that preserves memory. Recalling the old custom of taking photographs at gatherings and restaurants to keep them as souvenirs, the image's festive aura is laced with traces of history.

Hakan Gürsoytrak (1963)

Şehzadebaşı, 2010

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
150 x 210 cm
Mustafa Taviloğlu Koleksiyonu | Collection

Hakan Gürsoytrak, çalışmalarında gündelik yaşamın arka planında yer alan sosyopolitik yapıları görünür kılar. Sanatçı, çeşitli dönemlere ait fotoğraf arşivlerinden ve basılı görsellerden yola çıkarak geçmişin izlerini bugünün resmiyle ilişkilendirir. Resimlerinde sıklıkla, tarihsel dönüşümlerin insanlar ve mekânlar üzerindeki etkilerini, eleştirel bir yaklaşımla ele alır.

Sanatçı, *Şehzadebaşı* adlı eserinde, 1940'lar ve 50'ler İstanbul'una ait bir arşiv fotoğrafından yola çıkar. Aynı masada oturan erkek figürleriyle geçmişin resmî birlikteliklerini, masanın ortasına yerleştirdiği mimari maketler ise dönemin şehir planlaması kapsamındaki modernleşme müdahalelerini yansıtır. Eserdeki figürlerin yüzlerinin silik ve anonim oluşu, onların bireysel karakterlerden çok belirli sosyal rolleri veya ideolojik yapıları temsil ettiğini düşündürür. Erkek egemen bir düzene yön veren karar vericilerin çevresinde şekillenen bu sahne, ataerkil yapıya da bir gönderme niteliğindedir. 1996–2009 yılları arasında faaliyet gösteren Hafriyat Grubu'nun kurucu üyelerinden biri olan Gürsoytrak, eleştirel ve toplumsal belleğe odaklanan bu yaklaşımını kolektif üretim anlayışıyla da destekler.

Hakan Gürsoytrak highlights the social mechanisms present in the backdrop of daily life. Through photo archives from different periods as well as other printed materials, he merges traces of the past with contemporary painting. He scrutinizes the influence of historical changes on people and places with a critical eye.

In his work *Şehzadebaşı*, the artist draws on an archival photograph of the 1940s–50s in Istanbul. The male figures gathered around the table, remind us of old formal gatherings, while structures on the table refer to the modernization of urban planning at the time. The vague, rubbed out faces of these figures suggest that they represent social roles, ideologies and establishments rather than individuals. Portrayed through decision-makers that uphold the male-dominated system, the scene implies the patriarchal dynamics of authority. As a founding member of the Hafriyat Group, which was active between 1996 and 2009, Gürsoytrak contributes to a critically and socially aware perspective in contemporary art, grounded in collaborative means.

Yaren Karakaş (1998)

Toplantı Odası, 2020 *Meeting Room*

Tuval üzerine yağlıboya

Oil on canvas

100 x 140 cm

İdil Tabanca Koleksiyonu | Collection

Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden mezun olan Yaren Karakaş, gündelik yaşamın sıradan ayrıntılarını izleyiciyle kişisel bir bağ kuracak biçimde resimlerine taşır. Sanatçı, kahve ve çay bardakları gibi yaygın nesneleri mekândan soyutlayarak insan ilişkilerinin ve toplulukların ardında bıraktığı izlere odaklanır. Üretimlerinde; hafıza, paylaşım ve zaman temalarını yalın bir bakış açısıyla işler.

Sanatçı *Toplantı Odası* adlı eserinde, ofis ortamında bir toplantıdan veya sohbetten geride kalan çay bardaklarıyla dolu bir masayı bulunduğu ortamdan koparıp boşluğa yerleştirir. Böylece masa hem tanıdık bir topluluk mekânı hem de bir hatırlama alanı hâline gelir. Karakaş, figürlere yer vermediği sahnesinde, yarım ya da dibi kalmış çay bardakları ve dağınık tabak düzeni aracılığıyla sürmüş bir diyalogun izlerini sezdirir; böylece izleyiciye kişisel belleğindeki paylaşımları yeniden canlandırma alanı sunar.

Yaren Karakaş, a graduate of the Painting Department at Marmara University's Faculty of Fine Arts, transforms ordinary details of the mundane through her paintings which acquire the intimacy of personal connections. She often isolates familiar objects, such as tea and coffee cups, from their surroundings to reflect on the traces of human behaviour and shared experiences. Her work explores themes of memory, mutuality and time through a pared-down, contemplative lens.

In her work *Meeting Room*, she depicts half-finished tea cups on a table left after a meeting, removing them from the office context, suspended in an undefined space. The table becomes a familiar site of gathering as well as a vessel of recollection. By omitting to include figures, she allows the half-finished glasses and scattered plates evoke the remnants of conversation, offering viewers a space to reflect on their own memories of shared moments.

İhsan Oturmak (1987)

Yemekhane, 2024 *Mess Hall*

Tuval üzerine yağılıboya
Oil on canvas
150 x 220 cm
Murat Arslan Koleksiyonu | Collection

İhsan Oturmak, 1987 yılında Diyarbakır'da doğmuş ve 2012 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nden mezun olmuştur. Balıkesir ve İstanbul'da yaşayan ve çalışan Oturmak, resmin yanı sıra videoya yönelerek politik, toplumsal ve çevresel temaları güçlü bir anlatımla ele almaktadır.

İhsan Oturmak, *Yemekhane* isimli eserinde gözetleme ve ehlileştirme mekanizmalarının toplumsal yaşamdaki karşılıklarını konu edinir. Eserde ortak kullanım alanlarından olan bir okul yemekhanesini görürüz. Yalnızca erkek öğrencilerden oluşan bu toplulukta, Oturmak'ın pratiğinde sıklıkla karşılaştığımız benzer insan figürlerinin çokluğu motifi bir kez daha tekrar eder. Kurgulanan bu sahne ile sanatçı; tek tipleşme, kontrol ve kamusal pratikler üzerine seyirciyi düşünmeye sevk eder. Eser, sofranın farklı türleri ve varyasyonları olduğunu ve her sofranın farklı bir temada, sofranın etrafındakilerin ise farklı durum ve şartlarda bir araya gelebileceğini bizlere hatırlatır.

Born in Diyarbakır in 1987, İhsan Oturmak graduated from Marmara University Faculty of Fine Arts in 2012. Based between Balıkesir and İstanbul, he expanded his practice beyond painting into video in recent years, addressing political, social and environmental issues through a compelling visual style.

In his work *Mess Hall*, he explores surveillance and domestication mechanisms and their social manifestations. He depicts a boy's school refectory, a communal space exclusively for male students. The use of repetitive identical figures runs across his body of work as in this particular painting. Through a semi-fictional setting, he invites the viewer to reflect on notions like standardization, control, authority and public life, while suggesting the presence of different sorts of table settings and spaces around which people gather for a variety of reasons.

Nadide Akdeniz (1945)

İsimsiz, 2006 *Untitled*

Kâğıt üzerine çini mürekkebi
Ink on paper
180 x 122 cm
Sanatçının izniyle | Courtesy of the artist

Nadide Akdeniz'in figür, bitki örtüsü ve nesne arasında kurduğu dengeli sahneler, toplumsal ve ekolojik bir birikimin yanı sıra dikkatli bir gözlem gücünü ustalıklarla yansıtır. Kompozisyonlarında doğa çoğu zaman idealize edilmiş bir dekor olarak belirerek yaygın olarak yer alır; bir doğa içinde kendine yer bulan nesneler ve figürler ise gerçeklikle hayal arasında salınan sembollere dönüşür.

İsimsiz adlı çalışmasında sanatçı yoğun bitki örtüsü arkasına yerleştirdiği natürmort ile gündelik yaşamın sıradanlığı ile doğanın görkemi arasındaki uyum ve zıtlığı yakalar. İnce çizgilerle örülmüş bu karmaşık imge, hem insan eliyle şekillenmiş doğayı hem de kendi ritminde çoğalan ve üreyen doğayı çağırıştırır. Bitkilerin arasına gizlenen nesnelerin daveti ve çekiciliği aynı zamanda hızla geçen zamanın durağan tanıkları gibidir. Kuşlar resimde bir plan daha oluştururken aynı zamanda, zamanın geçişinin kanıtı gibidir. Akdeniz, bu resimde doğanın üretkenliğini, insanın biçimlendirme arzusunu aynı düzlemde buluşturur. Böylece sanatçı yaşamın döngüsüne ve geçiciliğine dair bir gözlem sunar.

Nadide Akdeniz's carefully balanced compositions, constituting figures, foliage and various objects, reflect on an ecological and social sensibility while serving as a testament to her keen eye. In her paintings, nature often provides an idealized setting where objects and figures evolve into symbols that intertwine reality and imagination.

In her work *Untitled*, Akdeniz presents a still life amid dense foliage, capturing the delicate balance and subtle tension between the mundanity of daily life and the grandeur of nature. The intricately woven composition invoke a cultivated, human-shaped garden as well as a wild, natural and self-propagating landscape. Objects partially hidden among the plants engage the viewer, standing as silent witnesses to the passage of time, while the birds introduce another layer to the painting, marking the flow of time itself. Akdeniz deftly melds together nature's fertility and humanity's instinct to shape it, offering a contemplative lens on the cycles of life and its transience.

Cihat Burak (1915–1994)

Cumhuriyet Meyhanesi, 1968

Cumhuriyet Tavern

Tuval üzerine yağlıboya

Oil on canvas

88 x 116 cm

Mustafa Taviloğlu Koleksiyonu | Collection

Cihat Burak, sanat hayatı boyunca mimarlık, resim ve edebiyat alanlarında üretim yapmıştır. 1943 yılında İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Bölümü'nden mezun olduktan sonra üç yıl boyunca Paris'te mimarlık ve resim eğitimi almıştır. Burak, 1950'li yıllardan itibaren kendi dilini geliştirerek geleneksel halk kültüründen, İstanbul'un semt yaşamından ve gündelik hayattan beslenmiştir. Sanatçının resimlerinde fantezi, mizah ve eleştiri iç içe geçerken, kent yaşamı figüratif ve ironik bir dille aktarılır. Meyhaneler, sinemalar, tiyatrolar ve müdavimleri; onun hem resimlerinde hem de öykülerinde beliren birer anlatı ögesine dönüşür. Resimlerinde toplumsal gerçekçiliğin yanı sıra mimarlık eğitiminden gelen çizgisel vurgu da belirgindir.

Sanatçının *Cumhuriyet Meyhanesi* adlı bu eseri, Burak'ın İstanbul'un eğlence hayatını merkezine aldığı sahnelerden biridir. Bir meyhanede geçen bu sahnede, cümbüş çalan bir adam eşliğinde dans eden iki kadın, fonda oturan figürlerle birlikte gündelik hayatın teatral bir yorumuna dönüşür. İstanbul sokaklarının ve mekânlarının vazgeçilmez figürlerinden olan kedilere Cihat Burak neredeyse her resminde yer vermiştir. Bu sahnede de masanın altına ilişerek eğlencenin ortasında kendine yer edinmiş kediye görürüz. Resimdeki figürlerin jestleri, bakışları ve aralarındaki ilişkiler aracılığıyla izleyici, hem samimi hem eleştirel bir atmosfere tanık olur. Burak'ın figürlerin mimikleri ve ortama dair resmettiği detaylar, İstanbul'un sosyal belleğine ait gerçekçi bir kesit sunar.

Throughout his career, Cihat Burak worked across the disciplines of architecture, painting, and literature. After graduating from the Architecture Department of the Istanbul Academy of Fine Arts in 1943, he spent three years in Paris studying architecture and painting. From the 1950s onward, Burak developed his own artistic language, drawing inspiration from traditional folk culture, neighborhoods in Istanbul, and scenes from everyday life. His figurative paintings intertwine fantasy, humor, and social critique, offering ironic portrayals of urban life. Taverns, cinemas, theaters, and their habitual patrons recur in both his canvases and his stories, becoming narrative devices in their own right. Alongside a strong sense of social realism, his works also reveal the architectural precision of his training through their clear linear emphasis.

Burak's *Cumhuriyet Tavern* is one such scene that captures the nightlife of Istanbul. In this painting two women dance to the music of a "cümbüş" player, while the seated figures in the background turn the setting into a theatrical interpretation of daily life. As in many of Burak's works, a cat—an inseparable figure of Istanbul—appears, tucked under the table as if to claim its place within the festivities. Through gestures, glances, and the relationship between his figures, the viewer experiences an atmosphere that is both intimate and critically observant. The expressions, postures, and small details breathe life into the collective memory of Istanbul, offering a vivid and authentic slice of its social fabric.

Elif Uras (1972)

Sultana'nın Sofrası, 2024 *Sultana's Table*

Sır altı boya, sır, taş çömlek üzerine altın yaldız
Underglaze, glaze, gold luster on stoneware
60 x 30 x 30 cm
Pola Naydenova Koleksiyonu | Collection

Elif Uras Brown Üniversitesi ve Columbia Hukuk Fakültesi'nde okuduktan sonra School of Visual Arts'tan BFA (Güzel Sanatlar Lisans) ve Columbia Sanat Fakültesi'nden MFA (Güzel Sanatlar Yüksek Lisans) dereceleri aldı. Sanatçının üretimleri seramik, resim ve desen üzerinden kadın temsili, emeği ve toplumsal rollerini sorgulayan katmanlı bir anlatı sunar.

Sultana's Table adlı bu eser, Elif Uras'ın kadın emeği, gündelik yaşam ve geleneksel zanaatlara dair meseleleri ele alış biçiminin güçlü bir örneğidir. Osmanlı çini geleneğini çağdaş bir bakışla yeniden yorumlayan sanatçı, detaylı desenler ve figüratif sahneler aracılığıyla tarihsel ve kültürel anlatıları katmanlaştırır. Eserde, kadın figürlerinin bir araya geldiği; üretim, paylaşım ve kutlamanın vurgulandığı bir masa etrafındaki sahne, hem özel hem kamusal alanların kesişimine işaret eder. Uras'ın üslubu, Batı ve Doğu'nun estetik dilini buluşturarak feminist bir anlatı inşa eder.

Elif Uras studied at Brown University and Columbia Law School before earning a BFA from the School of Visual Arts and an MFA from Columbia University's School of the Arts. Her practice spans ceramics, painting, and drawing, weaving layered narratives that probe the representation of women, labor, and social roles.

Her work *Sultana's Table* stands out as a powerful example of how she engages with themes of women's labor, daily life, and traditional craft. Reinterpreting the Ottoman tile tradition through a contemporary lens, Uras layers intricate patterns and figurative scenes to construct complex cultural and historical narratives. Here, a table where women gather to produce, share, and celebrate takes center stage—signaling the intersection of private and public spheres. Blending Eastern and Western visuals, Uras creates a distinctly feminist narrative that reshapes collective memory and tradition.

Cihat Burak (1915–1994)

Tabarin Bar, 1962

Tuval üzerine yağlıboya

Oil on canvas

82 x 120 cm

Mustafa Taviloğlu Koleksiyonu | Collection

Cihat Burak, sanat hayatı boyunca mimarlık, resim ve edebiyat alanlarında üretim yapmıştır. 1943 yılında İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Bölümü'nden mezun olduktan sonra üç yıl boyunca Paris'te mimarlık ve resim eğitimi almıştır. Burak, 1950'li yıllardan itibaren kendi dilini geliştirerek geleneksel halk kültüründen, İstanbul'un semt yaşamından ve gündelik hayattan beslenmiştir. Sanatçının resimlerinde fantezi, mizah ve eleştiri iç içe geçerken, kent yaşamı figüratif ve ironik bir dille aktarılır. Meyhaneler, sinemalar, tiyatrolar ve müdavimleri; onun hem resimlerinde hem de öykülerinde beliren birer anlatı ögesine dönüşür. Resimlerinde toplumsal gerçekçiliğin yanı sıra mimarlık eğitiminden gelen çizgisel vurgu da belirgindir.

Paris'in ünlü gece hayatı mekânlarından Tabarin Bar'ı konu edinen eserinde; müzisyenler, şık giyimli insanlar ve gösterişli sofralar resmedilmiştir. Figürlerin çoğunun yüzü izleyiciye dönüktür; bu doğrudan bakışlar, Burak'ın izleyiciyle kurduğu samimi ilişkiyi vurgular. Canlı renk kullanımı ve hareketli sahnesiyle öne çıkan eser, sanatçının mekânsal anlatım yeteneğini gözler önüne sererken onun kent yaşamına duyduğu merakı da görünür kılar. *Tabarin Bar*, Burak'ın resimleri arasında eğlence kültürünü doğrudan yansıtan yapıtlarından biri olarak da dikkat çeker.

Throughout his career, Cihat Burak worked across the disciplines of architecture, painting, and literature. After graduating from the Architecture Department of the Istanbul Academy of Fine Arts in 1943, he spent three years in Paris studying architecture and painting. From the 1950s onward, Burak developed his own artistic language; drawing inspiration from traditional folk culture, neighborhood life in Istanbul and scenes from everyday life. His figurative paintings intertwine fantasy, humor, and social critique, offering ironic portrayals of urban life. Taverns, cinemas, theaters, and their habitual patrons are recurring settings in his canvases and stories, becoming narrating devices in their own right. Alongside a strong sense of social realism, his works also reveal the architectural precision of his training through their clear linear emphasis.

In his portrayal of Paris' famed nightlife venue Tabarin Bar, Burak brings to life musicians, elegantly dressed patrons, and lavishly set tables. Many of the figures engage the viewer directly, a gesture that emphasizes the artist's intimate connection to his audience. The painting's vibrant colors and dynamic composition not only demonstrate Burak's mastery of spatial storytelling but also reveal his fascination with urban culture. Among his paintings, *Tabarin Bar* stands out as one of the most vivid reflections of his engagement with entertainment.

Hilmi Can Özdemir (1995)

Palin-Drom I-II, 2025 *Palin-Drome I-II*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
her biri | each 110 x 80 cm
Sanatçı ve Ambidexter Galerisi izniyle
Courtesy of the artist and Ambidexter Gallery

Hilmi Can Özdemir, buluntu fotoğraflar ve arşiv materyalleri üzerinden kurguladığı resimlerinde, gerçek ile kurmaca arasındaki sınırları belirsizleştiren bir anlatı geliştirir. Kartpostallar, aile albümleri ve tarihî görseller, sanatçının bilinçaltını kurcalayan görsel sözlüğünün yapı taşlarını oluşturur. Anonim görüntüleri, simgesel detaylar ve kültürel kodlarla yeniden kadrajlayarak, bireysel hafızayla toplumsal referanslar arasında çok katmanlı okumalar önerir.

Palin-Drom I ve *Palin-Drom II*, dolup taşan tabaklarla kurulu, bir sofrayı merkezine alır. Ziyafetin coşkusu ile kurulan sofraya, etrafına toplanacak insanları bekler gibidir. Her şey özenle yerleştirilmiş, paylaşımın cömertliği yüzeye yayılmıştır. Figürler görünürde olmasa da sohbetin uğultusu, kahkahaların yankısı ve birlikte olmanın neşesi adeta duyumsanır. Sahne, bir aradalığın en saf hâlini; bollukla, sevinçle ve bekleyişin tatlı telaşıyla anlatır. Figürsüzlük, çağırdığı kalabalık, hissettirdiği yakınlık ve birlikte olmanın, aşkın coşkusuyla izleyicide güçlü bir aidiyet duygusu uyandırır.

Hilmi Can Özdemir combines found photos and archival material to construct a narrative that blurs the line between reality and fiction. His vernacular is characterized by postcards, family photo albums and historical images. By reframing anonymous photographs, figurative details, and cultural codes, he probes the relationship between personal memory and cultural references as well as collective consciousness.

In the diptych *Palin-Drome I and Palin-Drome II*, Özdemir paints a table crammed with food that looks delicious. The carefully arranged table appears to expect guests while the spirit of generosity fills the air. Although figures are missing in the picture, one can almost hear the sound of laughter, chitchat, and the joy of being together. Exploring the purest form of togetherness, this scene is marked by abundance, bliss, and the sweet anticipation of company. The absence of people points toward an impending gesture, an invitation to gather, which evokes a strong sense of belonging in the viewer, who, perhaps, is the awaited guest.

Eren Göktürk (1985)

Sihirbaz, 2025 *Magician*

Arşivsel pigment baskı
Archival pigment print | photo rag baryta
149 x 198,5 cm
3 + 2 AP
Sanatçı ve OG Gallery izniyle
Courtesy of the artist and OG Gallery

Eren Göktürk, gündelik yaşamın görünmeyen anlarını kurgusal sahnelere dönüştürdüğü resimsel nitelikteki fotoğraflarında, sahneleri farklı ışıklar, teknikler ve katmanlarla yeniden düzenler. Büyük boyutlu ve titizlikle ışıklandırılmış bu yapıtlar, ayrıntının temsili ve anlatsal gücünü ön plana çıkarırken 18. yüzyıl natürmort geleneğinden, sanat tarihi, edebiyat, felsefe ve sinemadan beslenerek düşünsel bir derinlik kazanır. Tüketim kültürü, değişen toplumsal biçimler ve kent yaşamının katmanlı deneyimlerini alegorik bir dille yansıtan sanatçı, düzen ile düzensizlik, kontrol ile rastlantı arasındaki gerilimden yararlanarak izleyiciyi insansız, zamansız ve tuhaf biçimde tanıdık mekânlara davet eder.

Sanatçının *Magician* adlı eseri, sona ermiş bir sahnenin izlerini büyü ve kurmaca üzerinden yeniden inşa eder. Üç boş sandalyeyle çevrili dağınık bir masa, hem yaşanmış bir sohbetin, tartışmanın ya da vedanın izlerini taşır hem de John Fowles'un *The Magus* (Büyücü) romanından ilhamla masa örtüsü çekme numarasının belirsizliğini sahneye taşır. Örtünün gerçekten çekilip çekilmediği, gösterinin başarılı olup olmadığı soruları cevaplanmazken; masadaki nesneler, çocuklukta masa örtüsünü çekme dürtüsünden doğan olasılıkları; dağılma ya da sabit kalma hâllerini yansıtır. Hassasiyetle yerleştirilmiş lekeler ve dağınıklık, sahnenin kırılgan ve dirençli doğasını güçlendirirken, hem görünür ile hissedilen hem de gerçek ile kurmaca arasındaki sınırları bulanıklaştırır.

In his painterly photos, Eren Göktürk transforms unnoticed moments of everyday life into fictional scenes. He meticulously reconfigures each composition through lighting and layering. These large-scale, carefully illuminated works foreground the power of detail and narrative while drawing intellectual depth from 18th-century still-life traditions as well as art history, literature, philosophy, and cinema. With an allegorical language, Göktürk reflects on consumerism, shifting social dynamics, and the dense experience of urban life. He plays on the tension between order and disorder, control and chance, inviting viewers into uncanny, depopulated spaces that feel at once timeless and strangely familiar.

His work *Magician* reconstructs the traces of a finished event through a fictional lens. A messy table surrounded by three chairs reminds us of the aftermath of a conversation, a debate, or perhaps a farewell, while recalling the whimsy of the tablecloth-pulling trick from John Fowles' famous novel *The Magus*. Whether the cloth has actually been pulled—or the performance succeeded—is left unresolved. The objects on the table echo the childhood urge to tug at a tablecloth, conjuring possibilities of collapse or stillness. Carefully placed stains and deliberate disarray highlight the scene's fragile yet resilient nature, blurring the line between the visible and the palpable as well as the real and the imagined.

Anke Eilergerhard (1963)

Sunny Yellow Balance, 2023

Poliorganosiloksan ve paslanmaz çelik
Highly pigmented Polyorganosiloxan,
stainless steel

110 x 60 x 60 cm

Sanatçı ve Anna Laudel Galeri izniyle
Courtesy of the artist and Anna Laudel Gallery

Berlin merkezli sanatçı Anke Eilergerhard, yoğun pigmentli poliorganosiloksandan (silikon) ürettiği heykellerinde kendine özgü, duyuşsal bir dil geliştirir. Sanatçının üretimlerinde, kek ve kremşanti motifi merkezde yer alırken, Eilergerhard, gündelik bir öğeyi sanatsal bir simgeye dönüştürür. Mizah, yalınlık ve görsel güçle şekillenen işleri; ihtişam ile sadelik, incelik ile sertlik, kırılganlık ile dayanıklılık, kozmos ile kaos, gelenek ile yenilik, yüzey ile derinlik gibi zıtlıkları bir araya getiren bir anlatı inşa eder.

Sanatçının *Sunny Yellow Balance* adlı eseri, üst üste dizilmiş kremamsı katmanların oluşturduğu heykelsi bir formdur. Hem tatlı bir pastayı andıran hem de soyut bir mimari forma dönüşen yapısı ve canlı sarı rengiyle dikkat çeken eser, izleyiciyi alışıldık malzemelerin ötesinde düşünmeye davet eder. Eserdeki katmanların tekrarları ise güçlü bir denge hissi yaratarak duylara hitap eden bir deneyim sunar.

Berlin-based artist Anke Eilergerhard develops a unique, sensory language in her sculptures crafted from highly pigmented polyorganosiloxane (silicone). At the heart of her oeuvre is the motif of the cake and the cream topping, which she transforms from an everyday motif into an artistic symbol. With humor, conciseness, and visual power, her works create a narrative that unites seemingly incompatible elements, such as opulence and austerity, delicacy and hardness, fragility and resilience, cosmos and chaos, tradition and innovation, surface and depth.

The artist's work *Sunny Yellow Balance*, is a sculptural form composed of creamy layers. With its surface texture which resembles a sweet cake that simultaneously transitions into an abstract architectural form and its bright yellow hue, the work draws attention and invites viewers to think beyond conventional perspectives. The repetition of layers in the work also creates a strong sense of balance and offers a sensual experience.

Mustafa Boğa (1981)

*Çünkü Yıllar Yılı Hayali Kurulmuş
Güzel Bir Masalın Başlangıcı
Olabilirdi Bizimkisi, 2021*

*Because Ours Could Be the
Beginning of a Beautiful Fairy Tale
Dreamed of for Years*

15 kanallı video yerleştirme

15-channel video installation

35'

3 + 2 AP

Sanatçı ve Martch Art Project izniyle

Courtesy of the artist and Martch Art Project

Üretimine Adana ve Londra'da devam etmekte olan Mustafa Boğa eserlerinde, yetiştiği coğrafyaya ait temaları ele alır. Çoğu zaman aile yaşamı etrafında kurguladığı eserlerinde çocukluğuna ait figür ve öğeleri dahil ederek geçmişe dair ipuçları verir. Kişisel hafıza, kimlik ve aidiyet kavramlarını günlük hayatın içinden sahnelerle buluşturan sanatçının Adana ve Akdeniz'le kurduğu kişisel bağlar, eserlerinde hem dokusal hem de sembolik bir temel oluşturur. Boğa, serbest dikişten video ve performansa uzanan çeşitli tekniklerdeki eserlerinde, şiirsel ama politik bir anlatı kurar. Anıların katmanlarında dolaştığı eserlerinde sanatçı, izleyiciyi hem tanıdık hem de tedirgin edici duygularla baş başa bırakırken yetiştiği bölgenin ritüellerinden beslenir.

Çünkü Yıllar Yılı Hayali Kurulmuş Güzel Bir Masalın Başlangıcı Olabilirdi Bizimkisi adlı video yerleştirmesi, sanatçının ailesine ait yaklaşık otuz yıllık (1986-2018) düğün videolarını yeniden kurgulayarak, ritüelin değişmeyen koreografisini süresiz bir performans alanına dönüştürür. Videoda yüzeyde akan kutlama sahnelerinin ötesinde; bakışların, kaçamak anların ve sessiz tanıklıkların taşıdığı hassas bir geçmişin varlığı sezilir. Toplumsal geleneklerin dönüşen biçimlerini belgeleyen bu görüntüler, sadece birer arşiv değil, aynı zamanda bir hafıza mekânı olarak işlev görür. Videodaki en önemli figürlerden biri de bu anlara bizzat tanıklık etmiş olan sanatçının kendisidir.

Based between Adana and London, Mustafa Boğa explores themes rooted in his homeland. Frequently centered around family life, the artist's works include figures and motifs from his childhood, allowing us to enter his past. Through scenes from the mundane, he explores memory, identity and belonging. While his ties to Adana and the Mediterranean provide texture and symbolism for his practice, his medium merges traditional and contemporary techniques like embroidery, video and performance. Boğa weaves a poetic yet political narrative, moving between layers of the past and present as well as the personal and collective. His works evoke contradictory sentiments; familiar and distressing, inspired by the rituals of his homeland.

In his video installation, *Because Ours Could Be the Beginning of a Beautiful Fairy Tale Dreamed of for Years*, the artist creates an indefinite performance space through a choreography of rituals—curating over thirty years of family wedding tapes. Beyond these festive scenes, the haunting past emerges through gazes, fleeting moments, and silent witnesses. Documenting the transformation of traditions, the tapes become not only a visual archive but also a space of recollection. As a witness to these moments, the artist himself is an inseparable figure in these very scenes.

Ara Güler (1928-2018)

Beyoğlu Eğlencesi *Beyoğlu Delight*

Fotoğraf
Photography
44 x 63 cm
NHK Koleksiyonu | Collection

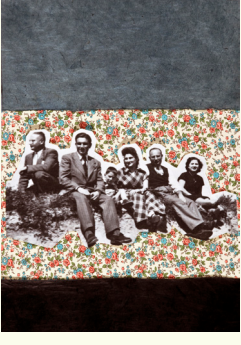
1928'de İstanbul'da doğan Ara Güler, fotoğrafı sanat değil gazeteciliğin bir uzantısı olarak görmüş ve kendisini her zaman bir "foto muhabiri" olarak tanımlamıştır. Çocukluk yıllarında sinema ve tiyatroya ilgi duyan Güler, 1950'de başladığı gazetecilikle birlikte fotoğrafı meslek edinir ve Türkiye'nin yanı sıra dünyanın tanıklık ettiği önemli anları belgeler. "Magnum Photos" aracılığıyla Nemrut Dağı ve Aphrodisias gibi yerlerin yeniden keşfedilmesine öncülük eder; Picasso, Salvador Dalí, Yaşar Kemal ve Bertrand Russell gibi isimleri fotoğraflar. İstanbul'un değişen yüzünü ve Türkiye'nin kültürel belleğini de arşivleyen Güler, yarım yüzyılı aşkın üretimi boyunca ulusal ve uluslararası alanda sayısız ödül kazanır; eserleri bugün hâlâ dünyanın birçok farklı müzesinde sergilenmektedir.

Bu karede Ara Güler, 1950'lerin İstanbul'unda bir gazino sahnesini tüm canlılığıyla yakalar. Müzisyenlerin ve şarkıcıların oluşturduğu topluluk, kendilerini neşeyle izleyen kalabalığın arasında şehrin sesini ve ritmini sahneye koyar. Masalarda oturan izleyicilerin samimi jestleri, İstanbul'un samimi sosyal yaşamına dair sıcak bir atmosfer yaratır. Güler'in ışık ve kompozisyon kullanımı, gündelik bir anı zamansız bir kültürel belleğe dönüştürür. Bu sahne, Güler'in fotoğrafın gücünü yalnızca belgelemekle kalmayıp bir dönemin ruhunu ve insan ilişkilerinin içtenliğini ölümsüzleştiren bir tanıklığa dönüştürdüğünü gösterir.

Born in Istanbul in 1928, Ara Güler viewed photography not as a form of art, but rather an extension of journalism, always referring to himself as a photojournalist. His fascination with cinema and theater from a young age led him to pursue photography professionally after starting his career in journalism in 1950. Over the following decades, Güler captured defining moments across Turkey and around the world. He played a significant role—through Magnum Photos—in the rediscovery of historical sites like Mount Nemrut and Aphrodisias. His lens captured the faces of influential figures, including Pablo Picasso, Salvador Dalí, Yaşar Kemal, and Bertrand Russell. Alongside these portraits, he built an extraordinary visual archive of Istanbul's transformation and Turkey's historical and cultural memory. Over more than half a century of work, Güler received numerous national and international awards, while his photographs continue to be exhibited in museums worldwide.

In this photograph, Güler vividly captures the energy of a nightclub in 1950s Istanbul. Musicians and singers perform amidst an animated crowd, embodying the city's rhythm and spirit. The candid gestures of the audience seated at their tables recall the warmth and intimacy of Istanbul's social life at the time. Through his masterful use of light and composition, Güler turns an everyday moment into a timeless reflection of cultural memory—demonstrating how photography, in his hands, became not just a document, but a witness that immortalizes the spirit of an era and the sincerity of human connection.

Gülsün Karamustafa (1946)

İstanbul 1, 2019

Istanbulites 1

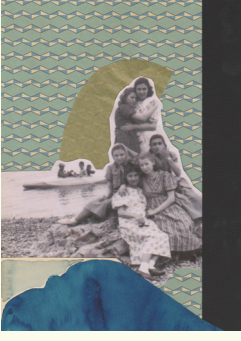
Karışık teknik kolaj
Mixed media collage
51 x 42,7 cm
Sanatçı ve BüroSarigedik izniyle
Courtesy of the artist and BüroSarigedik

İstanbul 7, 2019

Istanbulites 7

Karışık teknik kolaj
Mixed media collage
51 x 42,7 cm
Sanatçı ve BüroSarigedik izniyle
Courtesy of the artist and BüroSarigedik

İstanbul 11, 2025

Istanbulites 11

Karışık teknik kolaj
Mixed media collage
51 x 42,7 cm
Sanatçı ve BüroSarigedik izniyle
Courtesy of the artist and BüroSarigedik

İstanbul 35, 2025

Istanbulites 35

Karışık teknik kolaj
Mixed media collage
51 x 42,7 cm
Sanatçı ve BüroSarigedik izniyle
Courtesy of the artist and BüroSarigedik

Gülsün Karamustafa, pratiğinde bireysel hafıza ile toplumsal tarih arasındaki ilişki üzerine yoğunlaşır. Göç, kimlik, cinsiyet ve aidiyet gibi kavramlara odaklanan üretiminde; resimden yerleştirmeye, filmden kolaja uzanan çok katmanlı bir disiplin benimser. Özellikle 20. yüzyılın politik olaylarından beslenen sanatçı, tanıklıklarını evrensel anlatılara dönüştürürken gündelik olanı da güçlü bir araç olarak kullanır. Karamustafa, eserleriyle hem Türkiye'nin hem de dünyanın yakın tarihine dair kişisel bir arşiv sunar.

Sanatçı, "İstanbulular" serisinde 1960 öncesinde İstanbul'dan ayrılmak zorunda kalan ailelerin hikâyelerini kolaj tekniğiyle anlatır. Bu kolajlarda, 1980'lerden bu yana biriktirdiği kişisel fotoğraf arşivinden yararlanır. 1950'lerde İstanbul'un sosyal ve kültürel yapısında belirgin değişimler yaşanırken, özellikle 6-7 Eylül 1955 olaylarının ardından artan göç dalgası, ekonomik zorluklar ve baskılar pek çok aileyi şehirden ayrılmaya yöneltir. Seride yer alan kolajların arka planında, aynı yıllarda ev dekorasyonunda yaygın olarak kullanılan duvar kâğıdı desenleri görülür. Bu desenler, dönemin orta sınıf yaşamına dair sıcak ve tanıdık bir iz taşır. Her bir kolaj, sanatçının kişisel belleğiyle birlikte, o dönemin toplumsal dönüşümüne görsel bir tanıklık sunar.

Gülsün Karamustafa's practice delves into the relationship between personal memory and collective history. Her work engages with themes such as migration, identity, gender, and belonging, unfolding through a multifaceted approach that spans painting, installation, film and collage. Drawing on the political events of the 20th century, she transforms personal testimonies into universal narratives, employing the everyday as a signifying tool. Through her works, Karamustafa creates a personal archive that resonates with Turkey and the world's recent past.

In her series *Istanbulular* (*Istanbulites*), the artist reflects on the stories of families who were forced to leave Istanbul before the 1960s. Using collage, she draws from a personal archive of photographs that she has collected since the 1980s. The works revisit a period marked by significant social and cultural shifts in the city, particularly the wave of emigration that followed the events of September 6–7, 1955, as well as the economic hardships and pressures that compelled many families to depart. Behind the collaged images appear patterns of wallpapers that were common in middle-class households of the time, bearing a warm and familiar feeling. Through these implications, each collage becomes a vessel of the artist's own memory and a visual testimony to the social transformations of the era.

Antonio Cosentino (1970)

Kasap Cemal, 2011 *Cemal the Butcher*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
250 x 200 cm
Sanatçının izniyle | Courtesy of the artist

1994’te Mimar Sinan Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümünden mezun olan Antonio Cosentino; kent belleğini, gündelik hayatın nesnelerini ve kişisel hafızasının izlerini işlerinde bir araya getirerek parçalı ama yoğun bir anlatı oluşturur. 1996’da kurucuları arasında yer aldığı Hafriyat Grubu ile birlikte geliştirdiği projeler ve açtığı sergiler, sanatçının alt kültür imgeleri, sokak estetiği ve “değersiz” kabul edilen nesneler üzerine kurduğu külliyyatın başlangıcı niteliğindedir. 2015 yılından bu yana sanatçının çalışmalarına günceleri ve hikâyeleri eşlik eder. Cosentino’nun yapıtları geçmiş, şimdi ve gelecek arasında gidip gelen, hikâye örgüleri sunar. Adalar, kentler, teneke kutulardan dönüşen tekneler, trenler hepsi Antonio Cosentino’nun çalışmalarında karşımıza çıkan yaşamdan öğelerdir.

Kasap Cemal, İstanbul’un geçmişine ait Şişli Rauf Bey sokakta yer alan dükkân Kasap Cemal’in ambalaj kâğıdından yola çıkar ve kentin bir başka ögesi ile birleşerek bireysel hafızayla kolektif belleğin kesişim noktasında duran bir sahne yaratır. *Kasap Cemal*, Cosentino’nun yapıtlarında sıkça karşılaşılan terk edilmişlik, hızla silinme ve tüketim temalarına dikkat çeker. Sanatçının, kaybolmaya yüz tutmuş mekânlara, nesnelere ve olaylara yönelttiği ilgisi, eskiye özlem ve kent yaşamının hafızasızlaşmasına karşın bir arşiv görevi de üstlenir.

Having graduated from the Painting Department of Mimar Sinan Fine Arts University in 1994, Antonio Cosentino brings together traces of urban memory, everyday objects, and his own personal recollections to form a fragmented, yet richly layered visual language. The projects and exhibitions he developed as a founding member of the Hafriyat Group in 1996 marked the beginnings of his long-standing engagement with subculture imagery, street aesthetics, and objects often dismissed as “worthless.” Since 2015, his works have been accompanied by contemporary narratives, extending his practice into an ongoing dialogue with time and place. Cosentino’s art moves fluidly between past, present, and future, unfolding storylines that feature islands, cities, improvised boats made from tin cans, trains, and other elements of lived experience.

His work *Cemal the Butcher* takes its cue from the butcher shop’s wrapping paper in Şişli’s Rauf Bey Street—a remnant of Istanbul’s past—and merges it with another urban motif to create a scene poised at the intersection of individual memory and collective history. The piece highlights themes central to Cosentino’s practice: abandonment, erasure, and consumption. Through his focus on vanishing places, objects, and events, the artist not only evokes nostalgia but also assumes an archival role, countering the city’s creeping amnesia.

Cihat Burak (1915–1994)

Balık Pazarı, 1981 *Fish Market*

Kâğıt üzerine serigrafi

Silkscreen on paper

50 x 37 cm

Mustafa Taviloğlu Koleksiyonu | Collection

Cihat Burak, sanat hayatı boyunca mimarlık, resim ve edebiyat alanlarında üretim yapmıştır. 1943 yılında İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Bölümü'nden mezun olduktan sonra üç yıl boyunca Paris'te mimarlık ve resim eğitimi almıştır. Burak, 1950'li yıllardan itibaren kendi dilini geliştirerek geleneksel halk kültüründen, İstanbul'un semt yaşamından ve gündelik hayattan beslenmiştir. Sanatçının resimlerinde fantezi, mizah ve eleştiri iç içe geçerken, kent yaşamı figüratif ve ironik bir dille aktarılır. Meyhaneler, sinemalar, tiyatrolar ve müdavimleri; onun hem resimlerinde hem de öykülerinde beliren birer anlatı ögesine dönüşür. Resimlerinde toplumsal gerçekçiliğin yanı sıra mimarlık eğitiminden gelen çizgisel vurgu da belirgindir.

Sanatçının *Balık Pazarı* adlı çalışması; kalabalık bir sofranın çevresine toplanmış figürler, abartılı jestleri ve ifadeleriyle İstanbul'un meyhane kültürünü sahneye taşır. Ön planda tabağını dikkatlice yerleştiren adamdan, arka plandaki tartışan figürlere kadar bu resim; Burak'ın gözlem gücünü ve anlatı kurma yeteneğini gözler önüne serer. Eser, yalnızca bir sofrayı değil; dönemin sosyal ilişkilerini, mekânsal hafızasını ve kamusal hayatın dinamiklerini de betimler.

Throughout his career, Cihat Burak worked across architecture, painting, and literature. After graduating from the Architecture Department of the Istanbul Academy of Fine Arts in 1943, he spent three years in Paris studying architecture and painting. From the 1950s onward, Burak developed his own artistic language, drawing inspiration from traditional folk culture, neighborhoods in Istanbul, and scenes from everyday life. His figurative paintings intertwine fantasy, humor, and social critique, offering ironic portrayals of urban life. Taverns, cinemas, theaters, and their habitual patrons recur in both his canvases and his stories, becoming narrative devices in their own right. Alongside a strong sense of social realism, his works also reveal the architectural precision of his training through their clear linear emphasis.

The artist's *Fish Market* depicts Istanbul's tavern culture through a crowded table scene, where figures with exaggerated gestures and expressions bring the atmosphere vividly to life. From the man in the foreground carefully arranging his plate to figures quarrelling in the background, the painting reveals Burak's keen observant eye and his talent for storytelling. More than a simple dining scene, the work captures the social relations, spatial memory, and communal dynamics of the time.

Cevat Dereli (1900-1989)

Meyhane *Tavern*

Tuval üzerine yağlıboya

Oil on canvas

52 x 42 cm

Mustafa Taviloğlu Koleksiyonu | Collection

Resimlerinde doğaya, kırsal yaşama ve Anadolu hayatına odaklanan Cevat Dereli, Paris'te aldığı akademik eğitimin ardından Türkiye'ye döndükten sonra, eserlerinde figüratif bir anlayışla İstanbul ve Anadolu'nun kentlerini, köylerini ve manzaralarını işler. Zamanla geleneksel Türk minyatürlerinden esinlenerek resim dilinde yeni bir yön arayışına giren sanatçı; yerel yaşamın izlerini gözlemci bir bakışla aktarır. Kariyeri boyunca öğretmenliği ve sanatçılığıyla kuşaklar arası bir bağ kuran Dereli, anlatımıyla Türkiye resmi için önemli bir yere sahiptir.

Sanatçının *Meyhane* adlı eseri, küçük bir mekânda bir araya gelmiş insanları resme taşır. Ortamın samimiyeti; sohbet eden insanlar ve arka plandaki sıcak meyhane atmosferiyle izleyiciye aktarılır. Sade renk kullanımıyla kurulan kompozisyon, yerel bir yaşamın kesitini bizlere sunarken, bu an kolektif hafızaya da dokunur. Dereli, *Meyhane* ile gündelik hayatın içtenliğini yalın ama etkileyici bir dille yansıtır.

Focusing on nature, rural life and Anatolian culture, Cevat Dereli returned to Turkey following his academic training in Paris and began depicting the cities, villages, and landscapes of Istanbul and Anatolia through a figurative lens. Over time, he sought a new artistic direction inspired by traditional Turkish miniatures, capturing traces of local life with a keen, observant eye. Throughout his career, Dereli built an intergenerational bridge through his teaching and distinct artistic practice, securing a significant place in the history of Turkish painting.

His work *Tavern* portrays a gathering of people in a modest tavern. The intimacy of the setting is conveyed through figures engaged in conversation and the warm ambience of the setting. With its restrained palette, the composition offers a glimpse into casual life of the moment while touching on collective memory. Through *Tavern*, Dereli conveys a sincere portrayal of the time with grace.

TUNCA (1982)

Desire Serisi'nden, 2014 *From Desire Series*

Franklin D. Roosevelt - *İsimsiz / Untitled*
Nicolae Ceaușescu - *İsimsiz / Untitled*
Mao Zedong - *İsimsiz / Untitled*
Asitsiz kâğıt üzerine grafit
Graphite on acid-free paper
Her biri 70 x 100 cm | each
Sanatçının ve PILOT Galeri izniyle
Courtesy of the artist and PILOT Gallery

TUNCA, tarih, kültürel kimlik ve toplumsal olaylar etrafında şekillenen çok disiplinli bir pratiğe sahiptir. Sanatçı, gastronomi ve sanat ilişkisi üzerine performanslar ve tadımlar gerçekleştirmektedir. Eserleriyle, resmi tarih anlatılarına karşı bireysel tanıklıklardan ve görsel belgelerden yola çıkarak yeni temsiller oluşturur. Resimden heykele, enstalasyondan videoya uzanan mecrasında, ideolojik yapıları sorgularken, ironi ve grafik etkiyi güçlü bir araç olarak kullanır. Sanatçının işleri, derin araştırma ve yorumlama objektifiyle izleyiciyi tarihe yeniden bakmaya davet eder.

Bu seride sanatçı, dünya tarihine damga vurmuş siyasi liderleri, gündelik ve sıradan yemek anları üzerinden resmeder. Kurşun kalemle üretilmiş bu kareler, iktidar figürlerinin kamusal imajlarını kırarak onları insani bir boyuta taşır. Sofra başındaki bu anlar, figürleri alışlagelmişin dışında bir durumda, favori yemeklerini yerken betimler. Bu meyanda onlarla izleyici arasında tanıdık ama beklenmedik bir yakınlık hissi uyandırır. Eserleriyle, geçmişin hâkim figürlerini bugünün sıradan anlarına taşıyan TUNCA, tarihsel ile öznel hatırlama biçimleri arasında yeni bir etkileşim kurar.

TUNCA works across disciplines with a practice that pivots on history, cultural identity, and social events. His projects often bridge gastronomy and art through performances and tastings. Drawing on personal testimonies and visual documents, he constructs alternative representations that stand in contrast to official historical narratives. Moving fluidly between painting, sculpture, installation and video, he questions ideological structures while employing irony and the graphic image as integral tools. Through his research-driven approach, TUNCA invites viewers to reconsider history through a fresh lens.

In his *Desire* series, the artist portrays some of the world's most influential political leaders through mundane moments of eating. Executed in graphite, these intimate scenes strip away the authority of public image, rendering these power figures human. Shown at dining tables, caught in the act of savoring their favorite meals, the leaders appear in settings that are simultaneously familiar and unexpected. By presenting despotic figures in such disarming situations, TUNCA generates a surprising sense of affinity between them and the onlooker. His works bring dominant figures of the past into the banality of the present, granting a new space of interaction between history and subjective memory.

Nezaket Ekici (1970)

Türk Adası, 2003

Turkish Island

Performans dokümantasyonu

Performance documentation

DV 4:3, renkli ve sesli | Sound and colour
2'31"

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

Nezaket Ekici; performanslarını beden, ritüel ve toplumsal normlar etrafında kurgulayarak izleyiciyle doğrudan bir deneyim ilişkisi geliştirir. Sanat tarihi, mitoloji, gündelik yaşamın çelişkileri ve Türkiye ile Almanya arasındaki kültürel farklılıklar gibi temalardan yola çıkarak çalışır. Marina Abramović'ten aldığı performans eğitimiyle beden sınırlarını araştırır ve bunu bir ifade aracı olarak kullanır. Sanatçı; dört kıtada, 70'ten fazla ülkede ve 180'den fazla şehirde sergilediği 300'ün üzerindeki performansıyla uluslararası performans sanatının önde gelen isimlerinden biri olarak tanınır.

Türk Adası adlı performans yerleştirmesinde Nezaket Ekici, yemek hazırlama eylemini kültürel kimlik, aidiyet ve misafirperverlik temalarıyla ilişkilendirir. Sanatçı, izleyiciyi geleneksel bir Türk sofrası kurulumuna dahil ederek gündelik bir ritüeli sanatsal bir deneyime dönüştürür. Yiyeceklerin hazırlanışı, paylaşımı ve kokuları performansın merkezinde yer alırken, kültürlerarası iletişimin de en samimi biçimlerinden birine dönüşür. Ekici bu çalışmasında, bedensel jestler ve toplumsal alışkanlıklar aracılığıyla kültürün ritüellerini ve görünmez sınırlarını gözler önüne serer. Bir piknik aktivitesini galeri mekanına taşıyan eser; dayanışma, sosyal ilişkiler ve toplumsal ortaklık üzerine bizleri düşünmeye sevk eder. Eser ilk defa 06.04 - 11.05.2003 tarihleri arasında 'Rituale in der Zeitgenössischen Kunst', Akademie der Künste Berlin, ('Rituals in Contemporary Art' Academy of Arts, Berlin) grup sergisinde izleyiciyle buluşmuştur.

Nezaket Ekici constructs her performances around the body, rituals and social norms, creating a direct and experiential connection with the viewer. Drawing inspiration from art history, mythology, contradictions of everyday life and cultural contrasts between Turkey and Germany, she employs performance as a means to explore identity and communication. Trained by Marina Abramović, Ekici pushes the physical and emotional boundaries of the body, transforming it into a powerful instrument of expression. With over 300 performances presented across four continents in more than 70 countries and 180 cities, she is recognized as one of the leading figures in contemporary performance art.

In her performance installation *Turkish Island*, Ekici connects the act of food preparation with cultural identity, belonging, and hospitality. By inviting the audience to take part in setting up a traditional Turkish table, she transforms an everyday ritual into a shared artistic experience. The preparation, sharing, and aroma of food become the central elements of the performance, turning into one of the most intimate forms of intercultural dialogue. Through bodily gestures and collective habits, Ekici reveals the rituals and invisible networks that shape culture. By bringing the outdoor motif of "picnic" into the gallery space, *Turkish Island* encourages reflection on solidarity, social interaction, and the ways we build communal bonds. First presented at the group exhibition 'Rituale in der Zeitgenössischen Kunst', Akademie der Künste Berlin, ('Rituals in Contemporary Art' Academy of Arts, Berlin) 06.04 - 11.05.2003

Eren Göktürk (1985)

Mutfakta İki Maymun, 2023 *Two Monkeys in the Kitchen*

Arşivsel pigment baskı
Archival pigment print | photo rag baryta
149 x 198,5 cm
3 + 2 AP
Yaman Erturan Koleksiyonu | Collection

Eren Göktürk, gündelik yaşamın görünmeyen anlarını kurgusal sahnelere dönüştürdüğü resimsel nitelikteki fotoğraflarında, sahneleri farklı ışıklar, teknikler ve katmanlarla yeniden düzenler. Büyük boyutlu ve titizlikle ışıklandırılmış bu yapıtlar, ayrıntının temsili ve anlatısal gücünü ön plana çıkarırken 18. yüzyıl natürmort geleneğinden, sanat tarihi, edebiyat, felsefe ve sinemadan beslenerek düşünsel bir derinlik kazanır. Tüketim kültürü, değişen toplumsal biçimler ve kent yaşamının katmanlı deneyimlerini alegorik bir dille yansıtan sanatçı, düzen ile düzensizlik, kontrol ile rastlantı arasındaki gerilimden yararlanarak izleyiciyi insansız, zamansız ve tuhaf biçimde tanıdık mekânlara davet eder.

Sanatçının *Mutfakta İki Maymun* adlı eseri, modern toplumun kırılgan düzenini evsel bir sahne üzerinden görünür kılar. Bir mutfakta yere saçılmış yiyecekler, kırılmış tabaklar ve kaotik bir dağınıklık, gündelik mekânlarda gizlenen gerilimlere işaret eder. Eser, düzenin güvenlik hissi veren ama aslında hassas ve kaotik yapısını açığa çıkarırken, ismindeki “maymunlar” insanın kendisini canlılar arasında en üstte konumlandırma eğiliminin ironik bir yansımasıdır. Göktürk, çekim için kullanılan set ışıklarını saklamayarak sahnenin hem kurmacalığını hem de gerçekliğini görünür kılar; böylece tanıdık ve evsel bir mekânı yabancılaştırarak izleyicide huzursuz ama düşündürücü bir atmosfer yaratır.

In his painterly photos, Eren Göktürk transforms unnoticed moments of everyday life into fictional scenes. He meticulously reconfigures each composition through lighting and layering. These large-scale, carefully illuminated works foreground the power of detail and narrative while drawing intellectual depth from 18th-century still-life traditions as well as art history, literature, philosophy, and cinema. With an allegorical language, Göktürk reflects on consumerism, shifting social dynamics, and the dense experience of urban life. He plays on the tension between order and disorder, control and chance, inviting viewers into uncanny, depopulated spaces that feel at once timeless and strangely familiar.

The artist's work *Two Monkeys in the Kitchen* exposes the fragility of modern society's order through the lens of a domestic scene. Scattered food, broken plates, and a sense of chaos in a kitchen point towards the tension hidden in everyday spaces. While revealing the delicate and precarious nature of structures that appear safe and orderly, the “monkeys” in the title serve as an ironic nod to humanity's impulse to place itself at the top of the animal hierarchy. By leaving the set lights in plain sight, Göktürk provocatively reveals both the constructed and genuine aspects of the scene, transforming a familiar domestic setting into something estranged and unsettling.

Cevdet Erek (1974)

Çıngır/Jingle/Cinkot, 2021

Dokuz adet üfleme cam nesne, stereo ses dosyası, cep telefonu ve bina cephesinde hoparlörler
Nine hand-blown glass objects, stereo sound file, smartphone and loudspeakers installed on facade
Değişken süre ve boyutlar
Variable dimensions and duration
Emin Hitay Koleksiyonu | Collection

Cevdet Erek, ses, ritim ve mimarlık ekseninde geliştirdiği çok disiplinli pratiğinde mekâna özgü tecrübelerle odaklanır. Zamanı ölçmenin ve duyumsamanın farklı biçimlerini araştıran sanatçı, sesin mimariyle kurduğu ilişkiyi hem fiziksel hem de kavramsal olarak işler. Erek'in çalışmaları, hafızanın titreşimlerini görünmeyen yollarla izleyiciye ulaştırır.

İlk kez 2012'de üretilen *Çıngır/Jingle/Cinkot*, hayvanların yerini belirlemek için kullanılan çanların biçimi ile şarap kadehinin formu arasındaki benzerlikten yola çıkar. Çeşitli yörelerden toplanan çanların şekilleri, cam üfleme ustaları tarafından kadehlere dönüştürülür; bu cam nesneler parmak ve tırnaklarla çalınarak sürü çanlarının ritmik seslerini taklit eder. Böylece hem nesnelerin hem de seslerin belleğinin izlerini taşırlar. Erek, 2021'de işin ilk versiyonu ile yeni üretimleri yan yana sergileyerek farklı coğrafyalardan çan formlarının çeşitliliği göstermiştir.

Eserin bu yeni versiyonu için farklı tiplerdeki çanların kalıpları Çekya'nın Nový Bor kentinde, sanatçının Prag'da Hunt Kastner Galerî'deki 'Musikî Müzik' adlı kişisel sergisinde sergilenmek üzere çıkarılmış, cam ustaları tarafından üflenerek yeniden üretilmiştir. 2023'te İTÜ MİAM'da kaydedilen ses kompozisyonu ise cam nesnelerden birinin içine yerleştirilen cep telefonundan mekâna yayılır. Çıngır, sofranın çoklu duyulara hitap eden ortaklık biçimini hatırlatırken, camın kırılğan yapısı ve çanların titreşimli sesi arasında kurduğu diyalogla izleyiciyi bedensel ve duygusal bir dinleme hâline davet eder.

Cevdet Erek's multidisciplinary practice unfolds at the intersection of sound, rhythm, and architecture, focusing mainly on site-specific installations and experiences. His work explores alternative ways of measuring and perceiving time, examining the relationship between sound and architecture physically and conceptually. Through these investigations, Erek captures the vibrations of memory in subtle, often unseen ways.

First conceived in 2012, *Çıngır/Jingle/Cinkot* emerged from the formal similarities between livestock bells and wine glasses. Bells collected from various regions were reimagined as glasses by master glassblowers; when played with fingers or nails, these glass objects echo the rhythmic chimes of herd bells, carrying the memory of both the objects and their sounds. In 2021, Erek presented the original iteration along with new productions, highlighting the diversity of bell shapes from various geographies.

For the new version, molds of different bell types were taken in Nový Bor, Czechia, and reblown by glass masters for his solo exhibition "Musikî Müzik" at Hunt Kastner Gallery in Prague. A sound composition recorded at İTÜ MİAM in 2023 resonates through the space from a mobile phone placed inside one of the glass pieces. Çıngır evokes the multisensory communal experience of the table while inviting the audience into a corporeal and emotional act of listening, establishing a dialogue between the fragility of glass and the vibrating sound of bells.

Cam prodüksiyonu: Ivan Pokomý
(Prag Sanat, Mimarlık ve Tasarım Akademisi, Cam Atölyesi)

Glass production: Ivan Pokomý (Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, Glass Workshop)

Ses Kayıt: Taylan Özdemir,
asistanlar: Ayşe Yörükoğlu
ve Abdil Ozan Demir
(İTÜ MİAM Kayıt Stüdyosu)

Sound recording: Taylan Özdemir,
assistants: Ayşe Yörükoğlu and Abdil Ozan
Demir
(ITU MİAM Recording Studio)

Francesca Hummler (1997)

Büyükkannemin Kahvaltısı, 2022 *Oma's Breakfast*

Inkjet baskı
Inkjet print
65 x 90 cm
İdil Tabanca Koleksiyonu | Collection

Kimlik, aidiyet ve kuşaklar arası travma temalarına odaklanan Francesca Hummler, fotoğrafı bir iyileşme ve hatırlama aracı olarak kullanır. Kendi bedenini ve ailesini konu edinen çalışmaları, bireysel hafızayla kolektif tarihin kesiştiği alanlarda şekillenir. Sanatçı, "foto-terapi" yöntemlerinden yola çıkarak, kişisel hikâyeleri evrensel bir duygudaşlık düzlemine taşır.

Büyükkannemin Kahvaltısı adlı çalışmada Hummler, sıradan bir sabah sofrasını geçmişin izlerini taşıyan sembolik bir sahneye dönüştürür. Porselen fincan, dantel örtü ve üzerinde eski bir portre bulunan sandviç; aile tarihine, anılara ve kuşaktan kuşağa aktarılan duyguları temsil eder. Sanatçı, bu gündelik nesneler aracılığıyla geçmişin izlerinin bugünün sıradan anlarında nasıl yeniden belirdiğini gösterir; böylece belleğin, nesneler ve duygular arasındaki dolaşımını görünür kılar.

Francesca Hummler explores themes of identity, belonging, and intergenerational trauma through her photography, using it as a means of healing and remembering. Her work often focuses on her own body and family, highlighting the intersection of personal memory and collective history. Drawing on methods of "photo-therapy," the artist transforms intimate narratives into mutual, universal emotions.

In *Oma's Breakfast*, Hummler turns an ordinary morning table into a symbolic scene imbued with traces of the past. A porcelain cup, a lace tablecloth and a sandwich topped with an old photograph invoke family history, memory, and the emotions passed down through generations. By the use of familiar domestic objects, Hummler illustrates how remnants of the past resurface in calm moments of the present, revealing the delicate circulation of memory between objects and feelings.

Francesca Hummler (1997)

Alman Ekmeđi Üzerine Amerikan Ezmesi, 2020 American Spread on German Bread

İnkjet baskı
Inkjet print
40 x 60 cm
İdil Tabanca Koleksiyonu | Collection

Kimlik, aidiyet ve kuşaklar arası travma temalarına odaklanan Francesca Hummler, fotoğrafı bir iyileşme ve hatırlama aracı olarak kullanır. Kendi bedenini ve ailesini konu edinen çalışmaları, bireysel hafızayla kolektif tarihin kesiştiği alanlarda şekillenir. Sanatçı, “foto-terapi” yöntemlerinden yola çıkarak, kişisel hikâyeleri evrensel bir duygudaşlık düzlemine taşır.

Sanatçının *Alman Ekmeđi Üzerine Amerikan Ezmesi* isimli fotoğrafında, alelade bir yiyecek olan ekmek dilimi, üzerinde Amerikan bayrağı biçiminde sürülmüş ezme ile bir kültürel kimlik simgesine dönüşür. Dantel masa örtüsü, göçmenlik ve aidiyet temalarına nostaljik bir katman ekler. Kompozisyon, geçmişle bugünün, gelenekle modernitenin ve bireysel kimlikle ulusal sembollerin kesişimini şiirsel bir ironiyle sorgular.

Francesca Hummler explores themes of identity, belonging, and intergenerational trauma through her photography, using it as a means of healing and remembering. Her work often focuses on her own body and family, highlighting the intersection of personal memory and collective history. Drawing on methods of “photo-therapy,” the artist transforms intimate narratives into mutual, universal emotions.

In her photograph *American Spread on German Bread*, the artist transforms an ordinary slice of bread into a symbol of cultural identity by spreading peanut butter in the shape of the American flag. The lace doily adds a nostalgic layer, evoking themes of migration and belonging. Through this poetic irony, the composition reflects on the intersection of past and present, tradition and modernity, and personal identity and national symbols.

Pınar Akkurt (1978)

Arşiv, 2023

Archive

Hurdacı presinde ezilmiş güğümler
ve tencere
Milk churns and a pot crushed in a
metal press
Değişken boyutlar | Variable dimensions
Sanatçının izniyle | Courtesy of the artist

Pınar Akkurt, atıklar, malzemelerin yeniden kullanımı ve katılımcı ileri dönüşüm süreçlerini araştıran bir sanatçı ve tasarımcıdır. Gündelik nesneler ve atığa dönüşmek üzere olan şeylerle deneyler yaparak farklı ölçeklerde sürdürülebilir sistemler tasarlar. Akkurt, gündelik atıkların basit kullanım biçimlerini araştıran ve arşivleyen bir platform olan İleri Dönüşüm Kütüphanesi'nin kurucusudur. Çalışmaları sanat, tasarım ve çevre aktivizminin kesişiminde yer alır; nesneler, insanlar ve onların yaşadıkları çevreler arasında yeni bağlantı biçimleri geliştirmekte.

Arşiv, Pınar Akkurt'un "Karaköy V2" serisinden bir çalışmadır. Seri, sanatçının 2011–2019 yılları arasında Karaköy Lokantası'nın vitrini için ürettiği yerleştirmelerden geriye kalan son 10 işin, mekânın kapanmasının ardından bozulup yeniden kurgulanması ile ortaya çıkmıştır. *Arşiv*, hurdacı presinde ezilmiş güğümler ve bir tencereden oluşur. Bir dönem vitrinde sergilenen bu eserler, preslenerek depolanabilir ve "arşivlenebilir" bir forma dönüşür. Böylece sanatçı, atık ve dönüşüm kavramlarını yalnızca malzeme üzerinden değil, kendi üretim süreci üzerinden de sorgular.

Pınar Akkurt is an artist and designer, exploring waste, material reuse, and participatory upcycling processes. She develops experiments with everyday objects and waste-bound materials to design sustainable systems at different scales. Akkurt is the founder of The Upcycling Library, a platform that researches and archives simple uses for everyday waste. Her work bridges art, design, and environmental activism, cultivating new forms of connection between objects, people, and the environments they inhabit.

Archive is part of her "Karaköy V2" series. The series emerged after the closure of Karaköy Lokantası, where the artist had designed window installations between 2011 and 2019. From the ten remaining works of that period, Akkurt dismantled and reconfigured the pieces to give them a second life. *Archive* consists of milk churns and a pot, crushed in a scrap metal press. Once displayed in a public window, these artworks are now compressed into a form that can be stored and "archived." In this way, Akkurt interrogates the notions of waste and transformation not only through materials but also through her own artistic process.

Claudia Comte (1983)

Morphing Sculpture II (The Mountain), 2020

Karaçam ağacı, lamine
Black pine wood, laminated
165 x 250 x 135 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Claudia Comte, ekolojik meseleleri estetik bir zeminde irdeleyen disiplinlerarası bir pratiğe sahiptir. Çalışmalarında, minimalizm ve arazi sanatı geleneklerini güncel çevresel sorularla yeniden düşünmeye yönelir. Doğadaki organik formları, popüler kültür öğeleriyle harmanlayarak izleyiciye hem tanıdık hem de sorgulayıcı bir görsel dil sunar.

Morphing Sculpture II adlı eser, Comte'nin doğal sistemlerin dönüşümüne dair gözlemlerini mizahi ve etkileyici bir forma dönüştürür. Ahşaptan "donut" ve kaktüs formlarından yola çıkarak ürettiği heykel, malzeme ve fiziksel mekân arasında bir köprü kurar. Sanatçı, materyalin doğallığı ve yerleştirmenin hacmiyle, doğa ve tasarım arasındaki ilişkiye dikkat çekerken, mekânla etkileşim kuran bir yaklaşım benimser.

Claudia Comte maintains an interdisciplinary approach in her work, scrutinizing ecological concerns within an aesthetic framework. Drawing on the legacies of Minimalism and Land Art, she reinterprets movements through the lens of contemporary environmental interest. Her visual language blends organic forms with elements of popular culture, creating works that feel at once familiar and thought-provoking.

Morphing Sculpture II integrates Comte's observations on the shifting dynamics of natural systems into a playful and flamboyant form. Drawing inspiration from wooden "donut" shapes and cacti, the sculpture generates a dialogue between material and physical space. Through the natural texture of the wood and the volumetric placement of the piece, Comte highlights the relationship between nature and design while engaging the viewer in a spatially interactive experience.

Eren Göktürk (1985)

Fani, 2024 *Mortal*

Arşivsel pigment baskı
Archival pigment print | photo rag baryta
149 x 198,5 cm
3 + 2 AP
Sanatçı ve OG Gallery izniyle
Courtesy of the artist and OG Gallery

Eren Göktürk, gündelik yaşamın görünmeyen anlarını kurgusal sahnelere dönüştürdüğü resimsel nitelikteki fotoğraflarında, sahneleri farklı ışıklar, teknikler ve katmanlarla yeniden düzenler. Büyük boyutlu ve titizlikle ışıklandırılmış bu yapıtlar, ayrıntının temsili ve anlatsal gücünü ön plana çıkarırken 18. yüzyıl natürmort geleneğinden, sanat tarihi, edebiyat, felsefe ve sinemadan beslenerek düşünsel bir derinlik kazanır. Tüketim kültürü, değişen toplumsal biçimler ve kent yaşamının katmanlı deneyimlerini alegorik bir dille yansıtan sanatçı, düzen ile düzensizlik, kontrol ile rastlantı arasındaki gerilimden yararlanarak izleyiciyi insansız, zamansız ve tuhaf biçimde tanıdık mekânlara davet eder.

Sanatçının *Fani* adlı eseri, Antroposen çağında varlık ve yokluk kavramlarını, tüketim kültürünün aşırılıkları ve geride bıraktığı izler üzerinden sorgular. Gece, boş bir otoparkta yan yana duran iki çöp konteyneri; taşan çöpler, solmuş çiçekler, plastik şişeler ve renkli süslemelerle bir kutlamanın kalıntısını andırır. Göktürk'ün özenle kurduğu bu sahne, insan üretimi kalıntıları arasında yaşamın kırılgan sürekliliğine işaret ederken gündelik hayatın görmezden gelinen yanlarını ve tüketim alışkanlıklarını sakın ve etkileyici bir dille ortaya koyar. İzleyici, içinde insan olmayan ama insana dair çok şey anlatan bir manzara ile karşı karşıya kalır.

In his painterly photos, Eren Göktürk transforms unnoticed moments of everyday life into fictional scenes. He meticulously reconfigures each composition through lighting and layering. These large-scale, carefully illuminated works foreground the power of detail and narrative while drawing intellectual depth from 18th-century still-life traditions as well as art history, literature, philosophy, and cinema. With an allegorical language, Göktürk reflects on consumerism, shifting social dynamics, and the dense experience of urban life. He plays on the tension between order and disorder, control and chance, inviting viewers into uncanny, depopulated spaces that feel at once timeless and strangely familiar.

The artist's work *Mortal* reflects on the notions of absence and presence in the Anthropocene, framing them through the excess of consumerism and the traces it leaves behind. Two garbage containers sit side by side in an empty parking lot—overflowing with refuse, wilted flowers, plastic bottles and colorful decorations, what looks like the remains of a celebration. This carefully staged scene gestures toward the fragile continuity of life amid human-made detritus, revealing the overlooked aspects of everyday existence and consumption habits in a quiet yet powerful way. The viewer is presented with a landscape devoid of people, yet rich with human narrative.

Neş'e Erdok (1940)

Flört, 1998 *Flirt*

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
176 x 150 cm
Erol Tabanca Koleksiyonu | Collection

Neş'e Erdok, figürü merkeze alan anlatımıyla kent yaşamının içsel ve toplumsal yüzünü işler. Şehir hayatının çarpıcı gerçekliğini resmeden sanatçı, kentli bireyin yalnızlığını, toplumsal sıkışmışlığını ve mahremini abartılı bir dille ortaya koyar. Gündelik hayatın sıradan anlarını, dramatik bir sahneye dönüştürür. Onun resimlerinde; toplumsal sınıflar, bireysel yalnızlıklar ve rutin sahneler dramatik bir gerilimle yeniden şekillenir.

Sanatçı *Flört* adlı eserinde, kamusal alanda yaşanan kısa süreli karşılaşmalara ve temaslara odaklanır. Bir tramvay durağında karşı karşıya duran iki figür, beden dilleri ve bakışlarıyla söze dökülmeyen bir yakınlığı ya da çatışmayı ima eder. Arka planda, tramvayın içinden bakan figürlerle birlikte, sahne kamusal ve özel alanlar arasında kurulan görünmez sınırları sorgular. Erdok'un bu resminde, sıradan bir an durağan ama etkileyici bir sahneye dönüşür; bakışlar ve duruşlar üzerinden mahremiyet ve temas hissi aktarılır. Sanatçının karakteristik diliyle resmedilmiş bu an; flört, bekleyiş ve karşılaşma gibi hayata özgü durumları sade bir dille izleyiciye aktarır.

Through her figurative approach, Neş'e Erdok delves into the intrinsic and social existence of the urban individual. Her paintings lay bare the stark realities of the city, revealing the loneliness, confinement, and intimacy of its inhabitants in a deliberately exaggerated manner. Ordinary, everyday moments are transformed into scenes charged with dramatic tension, where social classes, individual isolation, and routine encounters are reimagined.

In her work *Flirt*, Erdok turns her gaze to fleeting encounters in public space. Two figures face one another at a tram stop, their gestures and glances hints at an unspoken intimacy—or perhaps a fervent tension. Behind them, figures looking out from the tram add another layer; blurring the boundaries between public and private. In Erdok's hands, what seems like an ordinary pause becomes a striking scene where presence, gaze, and posture communicate a sense of contact and intimacy. Rendered in her distinct style, the painting distills moments of flirtation, anticipation, and chance encounter into a simple yet deeply evocative visual narrative.

Ferahfeza

Müze Direktörü | Museum Director
Defne Casaretto

Kurumsal İletişim
Corporate Communication
Bengü Kırkız Ergüven

Grafik Tasarım | Graphic Design
Amir Jamshidi
Mert Derneklioğlu

Editör | Editor
Rânâ Mengü

Sosyal Medya | Social Media
Nagihan Hüseyinoğlu

Eğitim Programları
Education Programs
Ayşe Yaman
Kaan İpekci
Buse Turan

Teknik Ekip | Technical Team
Kenan Uzunkaya
Mert Can Cipişoğlu

Halkla İlişkiler | Public Relations
PDB Danışmanlık

Aydınlatma | Lighting
TEPTA

Wide Expanse

Artistik Direktör | Artistic Director
İdil Tabanca

Sergi Küratörü | Exhibition Curator
Yağmur Elif Ertekin

Sergiler Direktörü | Exhibitions Director
Zeynep Birced

Sergi Koordinasyon | Exhibition Coordination
Belda Namdar
Buse Sorkon

Sergi Metinleri | Exhibition Texts
Elâ Atakan

Eser Metinleri | Artwork Texts
Rânâ Mengü

Çeviri ve Düzelti | Translation & Editing
Nagihan Hüseyinoğlu
Matt A. Hanson

Sigorta | Insurance
VHV Sigorta

Lojistik | Logistics
Sergikur

Sergi Ana Destekçisi
Exhibition Main Supporter

İŞ YATIRIM

Katkılarından dolayı teşekkür ederiz. | We extend our gratitude to

Camila Rocha
Emin Hitay
Hüma Kabakçı
Lüset - Mustafa Taviloğlu
Meral - Sinan Aydın
Michael John Foley
Pola Naydenova
Tamara Chalabi
Tansa Mermerci
Yaman Erturan

Ambidexter Gallery
Anna Laudel Gallery
ARGOS centre for audiovisual arts
BüroSargedik
Ferda Art Platform
Galerist
Gallery Kairos
Getty Images
IFAC
Martch Art Project
OG Gallery
Öktem Aykut
Pi Artworks
PiLOT Gallery
Sanatorium

Barış Özçetin
Cumhur Çetin
Date-İst
Fiksatif
KUN Art Space
Öz Sigorta

ODUNPAZARI MODERN MÜZE

Atatürk Bulvarı No: 37
Odunpazarı, Eskişehir

omm.art
@ommxart

Sergi Ana Destekçisi
Exhibition Main Supporter

İŞ YATIRIM

